

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775 ze zm.), zwanej dalej: k.p.a., w związku z art. 11c i art. 11g ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz.U. z 2023 r. poz. 162 ze zm.), zwanej dalej: specustawą, po rozpatrzeniu odwołań pana [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] i pana [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] od decyzji Prezydenta Miasta Poznania Nr 203/2022 z 8 marca 2022 r. (znak: UA-IV.6740.1807.2021) o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej polegającej na rozbudowie ul. Pokrzywno w Poznaniu (droga powiatowa) na odcinku od ul. Sanockiej do ul. Ropczyckiej, zwanej dalej: zaskarżoną decyzją, sprostowanej postanowieniem Prezydenta Miasta Poznania z 22 marca 2022 r. (znak: jw.), zwanym dalej: postanowieniem PMP:

I. **Uchylam** w tabeli, znajdującej się na stronie 1. zaskarżonej decyzji, wiersz 1. (licząc od góry tabeli z pominięciem nagłówka)

i **orzekam** poprzez ustalenie, w miejsce uchylenia, wiersza o następującej treści:

0010 Krzesiny	08	13, 16/1, 16/4, 17, 2/20, 12, 6, 4/2, 11, 10, 9, 4/70, 5/20, 7, 8, 5/7
---------------	----	--

II. **Uchylam** załącznik nr 1 do zaskarżonej decyzji - mapę z zaznaczonymi liniami rozgraniczającymi teren (rys. nr 1)

i **orzekam** poprzez ustalenie, w miejsce uchylenia, nowej mapy z zaznaczonymi liniami rozgraniczającymi teren (rys. nr 1), która stanowi załącznik nr 1 do niniejszej decyzji.

III. **Orzekam** poprzez dodanie do zaskarżonej decyzji po punkcie II.1. nowego punktu o następującej treści:

„1a. Liniami rozgraniczającymi teren objęte są następujące nieruchomości:

1) Nieruchomości położone w granicach pasa drogowego drogi powiatowej nr 5849P (ul. Pokrzywno), stanowiące własność Miasta Poznania lub Skarbu Państwa, w tym nieruchomości, dla których wnioskodawca przedłożył oświadczenie o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane, oznaczone w poniższej tabeli:

Obręb	arkusz	nr działki
0010 Krzesiny	07	3/4
0010 Krzesiny	07	4/2
0010 Krzesiny	08	7
0010 Krzesiny	08	8
0010 Krzesiny	08	9

0010 Krzesiny	08	10
0010 Krzesiny	08	11
0010 Krzesiny	08	12
0010 Krzesiny	08	13
0010 Krzesiny	08	16/1
0010 Krzesiny	08	17
0010 Krzesiny	10	2/2
0010 Krzesiny	17	18
0010 Krzesiny	17	23/1
0010 Krzesiny	17	24
0010 Krzesiny	18	3/16
0010 Krzesiny	18	12
0010 Krzesiny	18	13
0010 Krzesiny	18	14
0010 Krzesiny	18	15
0010 Krzesiny	18	16

- 2) Nieruchomości powstałe w wyniku podziału, oznaczone pogrubioną czcionką w tabeli w pkt. V. decyzji.
- 3) Nieruchomość, która w całości staje się z mocy prawa własnością Miasta Poznania, oznaczona w tabeli w pkt. VI.2. decyzji.”.

IV. Uchylam w całości punkt III.2. na stronie 2. zaskarżonej decyzji

i orzekam poprzez ustalenie, w miejsce uchylenia, następującego zapisu:

„2. Ustalam obowiązek zachowania warunków i wymagań określonych w ostatecznych decyzjach:

- 1) Dyrektora Zarządu Zlewni Wód Polskich w Poznaniu Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie z 11 grudnia 2020 r. (znak: PO.ZUZ.4.4210.647m.2020.KL) udzielającej pozwolenia wodnoprawnego, przeniesionej na rzecz zarządcy drogi decyzją Dyrektora Zarządu Zlewni Wód Polskich w Poznaniu Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie z 10 września 2021 r. (znak: PO.ZUZ.4.4211.108.2021.KL);
- 2) Dyrektora Zarządu Zlewni Wód Polskich w Poznaniu Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie z 6 lipca 2023 r. (znak: PO.ZUZ.4.4210.394.2023.MZ) wygaszającej decyzję Dyrektora Zarządu Zlewni Wód Polskich w Poznaniu Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie z 23 lutego 2023 r. (znak: PO.ZUZ.4.4210.1036.2022.HW) oraz udzielającej pozwolenia wodnoprawnego, sprostowanej ostatecznym postanowieniem Dyrektora Zarządu Zlewni Wód Polskich w Poznaniu Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie z 29 sierpnia 2023 r. (znak: PO.ZUZ.4.4210.394.5.2023.MZ).”.

V. Uchylam w tabeli, znajdującej się w punkcie VI.2. na stronie 5. zaskarżonej decyzji, wiersze o następującej treści:

0010 Krzesiny	10	2/2
0010 Krzesiny	18	13

VI. Uchylam zaskarżoną decyzję w zakresie, w jakim zatwierdzono następujące elementy projektu zagospodarowania terenu i projektu architektoniczno-budowlanego w ramach tomu I projektu budowlanego: „Projekt zagospodarowania terenu / Projekt architektoniczno-budowlany. Projekt drogowy”, stanowiącego część załącznika nr 3 do zaskarżonej decyzji:

- stronę tytułową,
- fragmenty części pn. „Dokumenty” (str. 16.÷18.),
- część opisową projektu zagospodarowania terenu (str. 16.÷19.),
- rys. nr 02 Plan zagospodarowania terenu,
- rys. nr 03.2 Przekroje podłużne,

i orzekam poprzez zatwierdzenie, w miejsce uchyleń, nowych dokumentów projektowych:

- strony tytułowej,
- fragmentów części pn. „Dokumenty” (str. 15a.÷15c.),
- części opisowej projektu zagospodarowania terenu (str. 16a.÷19a.),
- rys. nr 02 Plan zagospodarowania terenu,
- rys. nr 03.2 Przekroje podłużne,

które stanowią odpowiednio załączniki nr 2÷6 do niniejszej decyzji.

VII. Uchylam część załącznika nr 3 do zaskarżonej decyzji, w zakresie: okładki wspólnie opracowanych elementów projektu budowlanego oraz strony tytułowej załączników do projektu budowlanego,

i orzekam poprzez ustalenie, w miejsce uchyleń, nowych dokumentów projektowych: okładki wspólnie opracowanych elementów projektu budowlanego oraz strony tytułowej załączników do projektu budowlanego, które stanowią odpowiednio załączniki nr 7÷8 do niniejszej decyzji.

VIII. Orzekam poprzez dodanie do zaskarżonej decyzji, na końcu punktu VIII.9. na stronie 10., następującego zapisu:

„Nie ograniczam sposobu korzystania z nieruchomości, o których mowa w punkcie VIII.6. decyzji, dla realizacji obowiązku przebudowy innych dróg publicznych.”.

IX. W pozostałej części zaskarżoną decyzję utrzymuję w mocy.

Uzasadnienie

Decyzją Nr 203/2022 z 8 marca 2022 r. (znak: UA-IV.6740.1807.2021), sprostowaną postanowieniem PMP, organ I instancji udzielił zarządcy drogi - Prezydentowi Miasta Poznania, zezwolenia na realizację inwestycji drogowej.

Od decyzji odwołania do Wojewody Wielkopolskiego, za pośrednictwem organu I instancji, wnieśli:

- 1) pan ██████████ (właściciel działki o nr. ewid. █████, ark. █████, obręb 0010 Krzesiny) - pismo z 30 marca 2022 r. (data złożenia w Kancelarii UM Poznania: 31 marca 2022 r.), w którym m.in. wyrażono dezaprobatę wobec przejęcia części nieruchomości na potrzeby inwestycji drogowej oraz zakwestionowano przyjęte rozwiązania projektowe;
- 2) pan ██████████ (właściciel działki o nr. ewid. █████, ark. █████, obręb 0010 Krzesiny) - pismo z 7 kwietnia 2022 r. (nadane tego samego dnia w placówce pocztowej operatora wyznaczonego, data wpływu do organu I instancji: 12 kwietnia 2022 r.), w którym m.in.:
 - zaskarżono decyzję w całości, zarzucając naruszenie art. 21 ust. 2 Konstytucji RP oraz art. 7, art. 8, art. 77 i art. 107 k.p.a.,
 - wniesiono o uchylenie zaskarżonej decyzji i wydanie decyzji o odmowie udzielenia zezwolenia na realizację inwestycji drogowej lub przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.

Odwołania wniesiono w terminie.

Na mocy art. 11g ust. 1 pkt 1 specustawy właściwym organem odwoławczym w sprawie jest Wojewoda Wielkopolski. W związku z powyższym, Prezydent Miasta Poznania przekazał Wojewodzie Wielkopolskiemu odwołania wraz z aktami sprawy [pisma z: 7 kwietnia 2022 r. (data wpływu: 11 kwietnia 2022 r.), 13 kwietnia 2022 r. (data wpływu: 15 kwietnia 2022 r.) i 27 kwietnia 2022 r. (data wpływu: 4 maja 2022 r.)].

W tym miejscu wskazać należy, że kompetencje organu odwoławczego obejmują zarówno korygowanie wad prawnych decyzji organu I instancji, polegających na niewłaściwym zastosowaniu przepisu prawa materialnego, bądź postępowania administracyjnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych. Zgodnie z ogólnie przyjętą zasadą organy administracyjne powinny działać wnikliwie, prowadząc wyczerpujące postępowanie dowodowe w celu uzyskania prawdy obiektywnej, a fakty istotne dla podjęcia rozstrzygnięcia powinny zostać w miarę możliwości bezsprzecznie ustalone. Obowiązek ten wynika z art. 7 i 77 k.p.a. Dlatego też trafność rozstrzygnięcia w każdym indywidualnym przypadku wymaga szczegółowego zbadania i rozważenia wszelkich argumentów, które stanowiłyby podstawę do przyjęcia określonego stanowiska. Wydając decyzję, organ zobowiązany jest do przestrzegania przepisów k.p.a., a przede wszystkim do podejmowania wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego.

Mając na uwadze powyższe, w trakcie postępowania odwoławczego - o czym będzie jeszcze mowa w dalszej części uzasadnienia - Wojewoda Wielkopolski ponownie rozpatrzył wniosek zarządcy drogi o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, przeanalizował materiał dowodowy zgromadzony przez Prezydenta Miasta Poznania, w tym zbadał poprawność postępowania organu I instancji oraz poprawność zaskarżonej decyzji, jak również rozpatrzył zarzuty podniesione w odwołaniach.

Po wstępnym przeanalizowaniu akt sprawy, organ II instancji stwierdził, że w dokumentacji przekazanej przez Prezydenta Miasta Poznania znajduje się pełnomocnictwo z 17 września 2021 r. umocowujące pana Juliana Kalubę, zwanego dalej: Pełnomocnikiem substytucyjnym zarządcy drogi, do działania i występowania w imieniu Prezydenta Miasta Poznania w celu

złożenia wniosku oraz reprezentowania zarządcy dróg publicznych w postępowaniu związanym z wydaniem decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej - w związku z realizacją zadania inwestycyjnego pn. „Przebudowa ul. Pokrzywno”, podczas gdy złożony wniosek i wydana decyzja dotyczą inwestycji polegającej na rozbudowie ul. Pokrzywno w Poznaniu na odcinku od ul. Sanockiej do ul. Ropczyckiej. Wobec powyższego, pismem z 25 kwietnia 2022 r. (data doręczenia: 27 kwietnia 2022 r.) organ II instancji wezwał panią Justynę Litkę i pana Marcina Gołka (tj. pełnomocników zarządcy drogi) do jednoznacznego określenia zakresu pełnomocnictwa udzielonego Pełnomocnikowi substytucyjnemu zarządcy drogi w sprawie dotyczącej wydania zezwolenia na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej (zarówno przed organem I instancji, jak i II instancji).

Pismem z 28 kwietnia 2022 r. (znak: 01897/PIM/04/TWi/2018-152; data wpływu: 4 maja 2022 r., ePUAP-UPP82178301) pan Marcin Gołek i pan Tomasz Płóciniczak (tj. pełnomocnicy zarządcy drogi) złożyli stosowne wyjaśnienia oraz przekazali udzielone pełnomocnictwo dla Pełnomocnika substytucyjnego zarządcy drogi. Następnie, przy piśmie z 4 maja 2022 r. (znak: 01918/PIM/05/TWi/2018-152, data wpływu: 9 maja 2022 r.) przekazano pełnomocnictwo nr 734/2021 z 12 lipca 2021 r. umocowujące pana Tomasza Płóciniczaka (ówczesnego dyrektora ds. przygotowania i realizacji inwestycji w spółce Poznańskie Inwestycje Miejskie sp. z o.o. w Poznaniu, zwanej dalej: PIM) do działania i występowania w imieniu Prezydenta Miasta Poznania, jako zarządcy dróg publicznych.

Pismem z 11 maja 2022 r. (data doręczenia: 16 maja 2022 r.) organ II instancji wezwał Pełnomocnika substytucyjnego zarządcy drogi do ustosunkowania się do uwag wniesionych w odwołaniach.

Jednocześnie Wojewoda Wielkopolski zawiadomił o braku możliwości załatwienia sprawy w terminie i wskazał nowy termin załatwienia sprawy do 22 lipca 2022 r.

Pismem z 7 czerwca 2022 r. (znak: 126/T/2021, data złożenia w Kancelarii WUW w Poznaniu: 8 czerwca 2022 r.) Pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi udzielił odpowiedzi na ww. wezwanie.

Przy pismach z 22 lipca 2022 r. (data doręczeń: 5 sierpnia 2022 r.) organ II instancji przekazał odpowiednio panu [REDAKTOR] [REDAKTOR] i panu [REDAKTOR] [REDAKTOR] wyjaśnienia uzyskane od Pełnomocnika substytucyjnego zarządcy drogi, zawierające stanowisko w sprawie zarzutów podniesionych w odwołaniach.

Jednocześnie pismem z 22 lipca 2022 r. Wojewoda Wielkopolski zawiadomił o braku możliwości załatwienia sprawy w terminie i wskazał nowy termin załatwienia sprawy do 30 września 2022 r.

Po szczegółowym zbadaniu akt sprawy, pismem z 30 września 2022 r. (data doręczenia: 4 października 2022 r.) organ odwoławczy wezwał Pełnomocnika substytucyjnego zarządcy drogi:

- 1) do uzupełnienia dowodów i materiałów w sprawie o:
 - a) oświadczenie o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomościami na cele budowlane w odniesieniu do działek o nr. ewid.: 3/1 (ark. 07, obręb 0010 Krzesiny),

- 6 (ark. 08, obręb 0010 Krzesiny), 1/13 i 7 (ark. 10, obręb 0010 Krzesiny) oraz 3/21 (ark. 18, obręb 0010 Krzesiny), objętych obowiązkiem przebudowy innych dróg publicznych, lub wniosek o ograniczenie w korzystaniu z ww. nieruchomości ze względu na konieczność realizacji powyższego obowiązku,
- b) oryginały lub uwierzytelnione odpisy następujących dokumentów:
- ostatecznej decyzji Dyrektora Zarządu Zlewni Wód Polskich w Poznaniu Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie z 11 grudnia 2020 r. (znak: PO.ZUZ.4.4210.647m.2020.KL) o udzieleniu pozwolenia wodnoprawnego, zwanej dalej: decyzją nr 1 DZZWP w Poznaniu PGW WP,
 - ostatecznej decyzji Dyrektora Zarządu Zlewni Wód Polskich w Poznaniu Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie z 10 września 2021 r. (znak: PO.ZUZ.4.4211.108.2021.KL) o przeniesieniu decyzji nr 1 DZZWP w Poznaniu PGW WP na rzecz Prezydenta Miasta Poznania, zwanej dalej: decyzją nr 2 DZZWP w Poznaniu PGW WP;
- 2) do wyjaśnienia stwierdzonych rozbieżności m.in. w zakresie wskazanej części nieruchomości, z której korzystanie będzie ograniczone na potrzeby realizacji obowiązku przebudowy zjazdu, pomiędzy informacją zawartą w piśmie przewodnim wniosku [tj. 22/2 (22)], a danymi widniejącymi na mapie przedstawiającej proponowany przebieg drogi [tj. 22/1 (22)];
- 3) w odniesieniu do projektu zagospodarowania terenu i projektu architektoniczno-budowlanego, do wyjaśnienia m.in.:
- a) czy dla przedmiotowej inwestycji mają zastosowanie przepisy sprzed nowelizacji rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz.U. z 2016 r. poz. 124 ze zm.), zwanego dalej: rozporządzeniem w sprawie WT, czy obowiązujące od 13 września 2019 r.,
 - b) braku wskazania IV kategorii obiektu budowlanego na stronach tytułowych projektu [por. § 7 ust. 2 pkt 2 lit. b rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 11 września 2020 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego (obecnie: Dz.U. z 2022 r. poz. 1679), zwanego dalej: rozporządzeniem w sprawie PB],
 - c) wskazania na stronach tytułowych: projektu oraz załączników do projektu budowlanego, nazwy zamierzenia budowlanego: „Rozbudowa ul. Ropczyckiej w Poznaniu na odcinku od ul. Sanockiej do ul. Ropczyckiej”, podczas gdy nazwa zamierzenia budowlanego zgodnie z wnioskiem brzmi: „Rozbudowa ul. Pokrzywno w Poznaniu na odcinku od ul. Sanockiej do ul. Ropczyckiej”,
 - d) braku zawarcia w części opisowej PZT prędkości projektowej ul. Pokrzywno, a także parametrów technicznych innych dróg publicznych, w szczególności klasy technicznej i prędkości projektowej (por. § 14 pkt. 7 rozporządzenia w sprawie PB),
 - e) czy projektowana ścieżka rowerowa jest jednokierunkowa, dwukierunkowa czy jednokierunkowa, z której mogą korzystać piesi,
 - f) w odniesieniu do rysunku PZT:

- braku wskazania promieni łuków kołowych na skrzyżowaniu zwykłym w km 1+270 i 1+870,
 - braku czytelności wartości promieni łuków kołowych zjazdu publicznego w km 1+410 i promieni łuków kołowych na skrzyżowaniu zwykłym w km 2+130,
 - g) naruszenia § 79 pkt. 1 rozporządzenia w sprawie WT poprzez zaprojektowanie zjazdów indywidualnych o szerokości mniejszej niż 4,5 m,
 - h) naruszenia § 79 pkt. 3 rozporządzenia w sprawie WT poprzez zaprojektowanie zjazdów indywidualnych, dla których nie zaprojektowano na przecięciu krawędzi nawierzchni zjazdu i drogi wyokrąglenia łukiem kołowym o promieniu nie mniejszym niż 3 m lub skosu 1:1,
 - i) czy zapewnione jest oświetlenie przejść dla pieszych w km: 1+265 (ul. Sanocka), 1+855 (ul. Dębicka) i 2+130 (ul. Ropczycka), zgodnie z warunkiem określonym w § 109 ust. 1 pkt 12 rozporządzenia w sprawie WT,
 - j) wskazania na profilu podłużnym „dróg serwisowych” KD-1, KD-2 i KD-3 niezgodnie z nomenklaturą stosowaną w rozporządzeniu w sprawie WT,
 - k) czy projektowane wpusty kanalizacji deszczowej zostały zlokalizowane zgodnie z § 103 ust. 9 rozporządzenia w sprawie WT,
 - l) czy studnia stanowiąca element kanalizacji deszczowej zlokalizowany na działce o nr. ewid. 5/7 stanowi całość techniczno-użytkową z projektowaną drogą;
- 4) do wyjaśnienia niezgodności PZT z decyzją nr 1 DZZWP w Poznaniu PGW WP, w zakresie lokalizacji wylotu zlewni południowej;
- 5) do wyjaśnienia braku zgody wodnoprawnej na likwidację rowów przydrożnych objętych zakresem inwestycji.

Jednocześnie Wojewoda Wielkopolski zawiadomił o braku możliwości załatwienia sprawy w terminie i wskazał nowy termin załatwienia sprawy do 30 listopada 2022 r.

W odpowiedzi na wezwanie, Pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi pismem z 27 października 2022 r. (znak: 245/T/2021, data złożenia w Kancelarii WUW w Poznaniu: 28 października 2022 r.):

- 1) wyjaśnił, że:
- a) oznaczenie numeru nieruchomości, z której korzystanie będzie ograniczone na potrzeby realizacji obowiązku przebudowy zjazdu, jest zgodne z danymi widniejącymi na mapie przedstawiającej proponowany przebieg drogi [tj. 22/1 (22)],
 - b) projekt został opracowany w oparciu i zgodnie z warunkami technicznymi sprzed nowelizacji z 13 września 2019 r.,
 - c) projektowana ścieżka rowerowa jest dwukierunkowa, natomiast piesi będą korzystać z odrębnego chodnika,
 - d) na przejściach dla pieszych w km: 1+265 (ul. Sanocka), 1+855 (ul. Dębicka) i 2+130 (ul. Ropczycka) zapewniono bezpieczeństwo poprzez istniejące oświetlenie uliczne, zgodnie z § 109 ust. 1 pkt 12 rozporządzenia w sprawie WT,
 - e) ul. Pokrzywno to droga publiczna klasy Z, w związku z tym dopuszcza się lokalizowanie studzienek ściekowych w jezdni, przy krawężniku,

- f) studnia kanalizacji deszczowej będąca elementem projektowanej instalacji służącej do odwodnienia drogi, zlokalizowana częściowo na działce o nr. ewid. 5/7, stanowi całość techniczno-użytkową z projektowaną drogą,
 - g) na etapie postępowania w sprawie wydania pozwolenia wodnoprawnego, działka na której zlokalizowano wylot miała nr. ewid. 2/2, a następnie została podzielona przez właściciela (nr po podziale: 2/18),
 - h) w jego opinii - zgoda wodnoprawna na likwidację rowów przydrożnych nie jest wymagana;
- 2) przekazał:
- a) oświadczenie o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomościami na cele budowlane w odniesieniu do działek o nr. ewid.: 3/1 (ark. 07, obręb 0010 Krzesiny), 6 (ark. 08, obręb 0010 Krzesiny), 1/13 i 7 (ark. 10, obręb 0010 Krzesiny) oraz 3/21 (ark. 18, obręb 0010 Krzesiny),
 - b) skorygowaną okładkę wspólnie opracowanych elementów projektu budowlanego,
 - c) skorygowaną stronę tytułową tomu I projektu budowlanego: „Projekt zagospodarowania terenu / Projekt architektoniczno- budowlany. Projekt drogowy”,
 - d) skorygowaną stronę tytułową załączników do projektu budowlanego,
 - e) skorygowaną / uzupełnioną część opisową PZT,
 - f) skorygowane rysunki nr: 02 Plan zagospodarowania terenu i 03.2 Przekroje podłużne (ww. tom I projektu budowlanego).

Po ponownym zbadaniu akt sprawy wraz z uzupełnieniami, Wojewoda Wielkopolski pismem z 29 listopada 2022 r. (data doręczenia: 2 grudnia 2022 r.) wezwał Pełnomocnika substytucyjnego zarządcy drogi:

- 1) do uzupełnienia dowodów i materiałów w sprawie o oryginały lub uwierzytelnione odpisy: decyzji nr 1 DZZWP w Poznaniu PGW WP i decyzji nr 2 DZZWP w Poznaniu PGW WP;
- 2) w odniesieniu do projektu zagospodarowania terenu i projektu architektoniczno-budowlanego, do:
 - a) uzupełnienia części opisowej PZT o: parametry techniczne innych dróg publicznych (tj. ul. Sanockiej, ul. Dębickiej, ul. Strzyżowskiej i ul. Ropczyckiej) oraz dane o charakterze projektowanej ścieżki rowerowej,
 - b) wyjaśnienia naruszenia § 79 pkt. 1 rozporządzenia w sprawie WT poprzez zaprojektowanie zjazdu indywidualnego o szerokości mniejszej niż 4,5 m,
 - c) wyjaśnienia naruszenia § 79 pkt. 3 rozporządzenia w sprawie WT poprzez zaprojektowanie zjazdu indywidualnego, dla którego nie zaprojektowano na przecięciu krawędzi nawierzchni zjazdu i drogi wyokrąglenia łukiem kołowym o promieniu nie mniejszym niż 3 m lub skosu 1:1,
 - d) dokonania właściwej numeracji stron w PZT,
 - e) przedłożenia dowodów, z których będzie jednoznacznie wynikać zapewnienie oświetlenia przejść dla pieszych w km: 1+265 (ul. Sanocka), 1+855 (ul. Dębicka) i 2+130 (ul. Ropczycka), zgodnie z § 109 ust. 1 pkt 12 rozporządzenia w sprawie WT;

- 3) do wyjaśnienia niezgodności PZT z decyzją nr 1 DZZWP w Poznaniu PGW WP, w zakresie lokalizacji wylotu zlewni południowej;
- 4) do wyjaśnienia braku zgody wodnoprawnej na likwidację rowów przydrożnych objętych zakresem inwestycji.

Jednocześnie Wojewoda Wielkopolski zawiadomił o braku możliwości załatwienia sprawy w terminie i wskazał nowy termin załatwienia sprawy do 31 stycznia 2023 r.

Pismami z: 13 grudnia 2022 r. (znak: 282/T/2022, data złożenia w Kancelarii WUW w Poznaniu: 15 grudnia 2022 r.) i 21 lutego 2023 r. (znak: 40/T/2023, data złożenia w Kancelarii WUW w Poznaniu: 21 lutego 2023 r.) Pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi zwracał się z prośbą o przedłużenie terminu udzielenia odpowiedzi na wezwanie z 29 listopada 2022 r.

Wojewoda Wielkopolski przychyłał się do ww. wniosków, o czym informował odpowiednio pismami z: 19 grudnia 2022 r. i 22 lutego 2023 r. Jednocześnie organ odwoławczy zawiadamiał o braku możliwości załatwienia sprawy w terminie i wskazywał nowe terminy jej załatwienia odpowiednio do: 31 marca 2023 r. i 15 maja 2023 r.

Pismem z 14 marca 2023 r. (ePUAP-UPP102326674) Wojewoda Wielkopolski wezwał organ I instancji do uzupełnienia akt sprawy o dowody (opatrzone stosownymi pieczęciami wraz z podpisem i podaniem funkcji osoby upoważnionej do składania oświadczeń w przedmiotowym zakresie) zamieszczenia obwieszczenia z 1 kwietnia 2022 r. o wydaniu postanowienia PMP, na tablicy ogłoszeń i w BIP UM Poznania, a także w prasie lokalnej.

W odpowiedzi na wezwanie, organ I instancji pismem z 24 marca 2023 r. (data wpływu: 28 marca 2023 r.) udzielił wyjaśnień i przekazał dowód zamieszczenia obwieszczenia o wydaniu postanowienia PMP w BIP UM Poznania.

Niemniej wobec braku przedłożenia dowodu opublikowania obwieszczenia w prasie lokalnej, pismem z 3 kwietnia 2023 r. (ePUAP-UPP103676623) Wojewoda Wielkopolski ponownie wezwał organ I instancji do uzupełnienia akt sprawy.

W odpowiedzi organ I instancji pismem z 13 kwietnia 2023 r. (data wpływu: 18 kwietnia 2023 r.) przekazał stosowne potwierdzenia.

Pismem z 14 marca 2023 r. (data doręczenia: 17 marca 2023 r.) organ II instancji wezwał Pełnomocnika substytucyjnego zarządcy drogi do złożenia wyjaśnień na okoliczność zasadności określenia we wniosku działek o nr. ewid.: 3/4 (ark. 07, obręb 0010 Krzesiny), 2/2 (ark. 10, obręb 0010 Krzesiny) i 13 (ark. 18, obręb 0010 Krzesiny), jako nieruchomości, które planowane są do przejęcia w całości na rzecz Miasta Poznania z dniem, w którym decyzja stanie się ostateczna.

W odpowiedzi na wezwanie, Pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi pismem z 29 marca 2023 r. (znak: 75/T/2023, data złożenia w Kancelarii WUW w Poznaniu: 29 marca 2023 r.) przekazał:

- 1) skorygowane zestawienie nieruchomości objętych wnioskiem;
- 2) aktualne pełnomocnictwo w sprawie, udzielone przez pana Marcina Gołka i panią Kamilę Michalską działających „w imieniu i na rzecz Miasta Poznania”.

Wobec powyższego, pismem z 3 kwietnia 2023 r. (data doręczenia: 6 kwietnia 2023 r.) Wojewoda Wielkopolski wezwał Pełnomocnika substytucyjnego zarządcy drogi do przedłożenia:

- 1) aktualnego pełnomocnictwa w sprawie, upoważniającego do występowania w imieniu Prezydenta Miasta Poznania, jako zarządcy drogi, z wnioskiem o wydanie decyzji i reprezentowania zarządcy drogi w postępowaniu przed organem II instancji;
- 2) pełnomocnictwa umocowującego panią Kamilę Michalską do działania w imieniu i na rzecz Prezydenta Miasta Poznania, jako zarządcy drogi, w sprawach dotyczących przygotowania i realizacji zadań inwestycyjnych powierzonych do realizacji PIM.

W odpowiedzi na wezwanie, Pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi pismem z 11 kwietnia 2023 r. (znak: 79/T/2023, data złożenia w Kancelarii WUW w Poznaniu: 12 kwietnia 2023 r.) przekazał:

- 1) stosowne pełnomocnictwo w sprawie, udzielone przez pana Tomasza Półciniczaka i panią Kamilę Michalską;
- 2) pełnomocnictwa: nr 1205/2022 z 24 sierpnia 2022 r. i nr 1352/2022 z 2 września 2022 r., umocowujące odpowiednio pana Tomasza Półciniczaka (Wiceprezesa Zarządu PIM) i panią Kamilę Michalską (p.o. dyrektora ds. przygotowania i realizacji inwestycji w PIM) do działania i występowania w imieniu Prezydenta Miasta Poznania, jako zarządcy dróg publicznych.

W odpowiedzi na wezwanie z 29 listopada 2022 r., Pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi pismem z 11 kwietnia 2023 r. (znak: 80/T/2023, data złożenia w Kancelarii WUW w Poznaniu: 14 kwietnia 2023 r.):

- 1) wyjaśnił, że:
 - a) działka o nr. ewid. 2/2 została podzielona w trybie rolnym robotą geodezyjną nr ZG.OUG.4101.5897.2020 z 25 lutego 2021 r., czyli po uzyskaniu pozwolenia wodnoprawnego,
 - b) rysunek PZT został uzupełniony o oznaczenie istniejących lamp w obrębie przejść dla pieszych, a oświetlenie to spełnia warunek określony w § 109 ust. 1 pkt 12 rozporządzenia w sprawie WT;
- 2) przekazał:
 - a) decyzją nr 1 DZZWP w Poznaniu PGW WP i decyzją nr 2 DZZWP w Poznaniu PGW WP,
 - b) decyzję Dyrektora Zarządu Zlewni Wód Polskich w Poznaniu Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie z 23 lutego 2023 r. (znak: PO.ZUZ.4.4210.1036.2022.HW) o udzieleniu pozwolenia wodnoprawnego, zwaną dalej: decyzją nr 3 DZZWP w Poznaniu PGW WP,
 - c) fragmenty części pn. „Dokumenty” (str. 15a.÷15c. tomu I projektu budowlanego: „Projekt zagospodarowania terenu / Projekt architektoniczno-budowlany. Projekt drogowy”),
 - d) część opisową PZT (str. 16a.÷19a. ww. tomu I projektu budowlanego),
 - e) skorygowany rysunek nr 02 Plan zagospodarowania terenu (ww. tom I projektu budowlanego).

f) skorygowaną mapę przedstawiającą proponowany przebieg drogi.

Po przeanalizowaniu udzielonych wyjaśnień i przekazanych materiałów, Wojewoda Wielkopolski pismem z 26 kwietnia 2023 r. (data doręczenia: 28 kwietnia 2023 r.) wezwał Pełnomocnika substytucyjnego zarządcy drogi do wyjaśnienia niezgodności PZT z decyzją nr 3 DZZWP w Poznaniu PGW WP, w zakresie działek na których zlikwidowane mają być rowy drogowe.

Jednocześnie Wojewoda Wielkopolski zawiadomił o braku możliwości załatwienia sprawy w terminie i wskazał nowy termin załatwienia sprawy do 30 czerwca 2023 r.

Pismami z: 5 czerwca 2023 r. (znak: 113/T/2023, data złożenia w Kancelarii WUW w Poznaniu: 5 czerwca 2023 r.) i 28 lipca 2023 r. (znak: 143/T/2023, data złożenia w Kancelarii WUW w Poznaniu: 28 lipca 2023 r.), Pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi zwracał się z prośbą o przedłużenie terminu udzielenia odpowiedzi na wezwanie z 26 kwietnia 2023 r.

Wojewoda Wielkopolski przychylił się do ww. wniosków, o czym informował odpowiednio pismami z: 7 czerwca 2023 r. i 3 sierpnia 2023 r. Jednocześnie organ odwoławczy zawiadomił o braku możliwości załatwienia sprawy w terminie i wskazał nowy termin jej załatwienia do 31 sierpnia 2023 r.

W odpowiedzi na wezwanie z 26 kwietnia 2023 r., Pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi pismem z 22 sierpnia 2023 r. (znak: 179/T/2023, data złożenia w Kancelarii WUW w Poznaniu: 22 sierpnia 2023 r.) złożył stosowne wyjaśnienia oraz przekazał decyzję Dyrektora Zarządu Zlewni Wód Polskich w Poznaniu Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie z 6 lipca 2023 r. (znak: PO.ZUZ.4.4210.394.2023.MZ), zwaną dalej: decyzją nr 4 DZZWP w Poznaniu PGW WP.

W dniu 30 sierpnia 2023 r. Pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi przedłożył aktualne pełnomocnictwo w sprawie.

Pismem z 31 sierpnia 2023 r. (data doręczenia: 5 września 2023 r.) organ II instancji wezwał Pełnomocnika substytucyjnego zarządcy drogi do wyjaśnienia niezgodności PZT z decyzją nr 4 DZZWP w Poznaniu PGW WP, w zakresie działek, na których zlikwidowane mają być rowy drogowe.

Jednocześnie Wojewoda Wielkopolski zawiadomił o braku możliwości załatwienia sprawy w terminie i wskazał nowy termin załatwienia sprawy do 31 października 2023 r.

Pismem z 26 września 2023 r. (znak: 212/T/2023, data złożenia w Kancelarii WUW w Poznaniu: 26 września 2023 r.) Pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi zwrócił się z prośbą o przedłużenie terminu udzielenia odpowiedzi na wezwanie z 31 sierpnia 2023 r.

Wojewoda Wielkopolski przychylił się do ww. wniosku, o czym poinformował pismem z 27 września 2023 r.

Ostatecznie, przy piśmie z 4 października 2023 r. (znak: 221/T/2023, data złożenia w Kancelarii WUW w Poznaniu: 4 października 2023 r.) Pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi przekazał postanowienie Dyrektora Zarządu Zlewni Wód Polskich w Poznaniu Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie z 29 sierpnia 2023 r. (znak:

PO.ZUZ.4.4210.394.5.2023.MZ) o sprostowaniu omyłki w decyzji nr 4 DZZWP w Poznaniu PGW WP, zwane dalej: postanowieniem DZZWP w Poznaniu PGW WP.

Biorąc pod uwagę udzielone wyjaśnienia, przekazane materiały i wprowadzone korekty, Wojewoda Wielkopolski, działając w oparciu o art. 10 § 1 k.p.a., w związku z art. 11c i art. 11d ust. 5 specustawy, pismem z 9 października 2023 r. zawiadomił Pełnomocnika substytucyjnego zarządcy drogi i właścicieli lub użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem (zgodnie z danymi widniejącymi w katastrze nieruchomości - wypisy z rejestru gruntów z 29 sierpnia 2023 r.) o zakończeniu postępowania dowodowego w toku postępowania administracyjnego, wyznaczając termin zapoznania się z aktami i wypowiedzenia co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, przed wydaniem decyzji, do 3 listopada 2023 r. Pozostałe strony postępowania zostały zawiadomione w drodze obwieszczenia Wojewody Wielkopolskiego z 9 października 2023 r. zamieszczonego na tablicach ogłoszeń i BIP WUW w Poznaniu oraz UM Poznania w terminie od 13 października 2023 r. do 27 października 2023 r. Obwieszczenie zostało opublikowane także w prasie lokalnej („Głos Wielkopolski”) w wydaniu z 13 października 2023 r.

W wyznaczonym terminie, jak i do dnia wydania niniejszej decyzji, strony postępowania nie skorzystały z prawa do zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym, ani nie wniosły uwag. W związku z powyższym, zgodnie z art. 81 k.p.a., należy uznać za udowodnione wskazane w zgromadzonym materiale dowodowym okoliczności faktyczne.

Pismem z 9 października 2023 r. Wojewoda Wielkopolski zawiadomił o braku możliwości załatwienia sprawy w terminie i wskazał nowy termin załatwienia sprawy do 11 grudnia 2023 r.

Po przeanalizowaniu dokumentacji dotyczącej postępowania administracyjnego prowadzonego przez Prezydenta Miasta Poznania, organ odwoławczy stwierdził, co następuje:

Wnioskiem z 28 września 2021 r. (data złożenia w Kancelarii UM Poznania: 29 września 2021 r.) Pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi, wystąpił do organu I instancji o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej polegającej na rozbudowie ul. Pokrzywno w Poznaniu na odcinku od ul. Sanockiej do ul. Ropczyckiej. Pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi wnioskował także o nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności. Należy zauważyć, że Pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi występując o wydanie zaskarżonej decyzji przedstawił pełnomocnictwo dotyczące realizacji zadania inwestycyjnego pn. „Przebudowa ul. Pokrzywno”.

Pismem z 13 października 2021 r. (data doręczenia: 19 października 2021 r.) Prezydent Miasta Poznania wezwał Pełnomocnika substytucyjnego zarządcy drogi do usunięcia braków formalnych wniesionego podania. Stosowne uzupełnienie wniosku wpłynęło do organu I instancji 3 listopada 2021 r. (pismo z 2 listopada 2021 r., znak: 245/T/2021), czyniąc zadość wezwaniu.

Zgodnie z art. 11b ust. 1 specustawy, wniosek został złożony po uzyskaniu opinii:

- 1) Zarządu Województwa Wielkopolskiego - postanowienia nr: 110/21 z 10 czerwca 2021 r. (znak: DI-IV.8012.110.2021) i 178/21 z 29 września 2021 r. (znak: DI-IV.8012.178.2021);
- 2) Prezydenta Miasta Poznania - pisma z: 10 czerwca 2021 r. (znak: UA-IV.6724.1152.2021) i 1 października 2021 r. (znak: UA-IV.6724.2061.2021).

Odnosnie wymaganej na podstawie ww. przepisu opinii właściwego zarządu powiatu oraz wójta, burmistrza lub prezydenta miasta należy zauważyć, że w analizowanym przypadku zachodzi tożsamość podmiotu występującego o opinię oraz podmiotu tę opinię wydającego (prezydenta miasta na prawach powiatu), tak więc uzyskanie opinii Prezydenta Miasta Poznania nie było niezbędne.

Zgodnie z wymogami art. 11d specustawy, wniosek winien zawierać następujące elementy: mapę w skali co najmniej 1:5000 przedstawiającą proponowany przebieg drogi, z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych, oraz istniejące uzbrojenie terenu, analizę powiązania drogi z innymi drogami publicznymi, mapy zawierające projekty podziału nieruchomości, sporządzone zgodnie z odrębnymi przepisami, określenie nieruchomości lub ich części, które są planowane do przejęcia na rzecz Skarbu Państwa lub właściwej jednostki samorządu terytorialnego, określenie nieruchomości lub ich części, z których korzystanie będzie ograniczone, określenie zmian w dotychczasowej infrastrukturze zagospodarowania terenu, trzy egzemplarze projektu zagospodarowania terenu oraz projektu architektoniczno-budowlanego wraz zaświadczeniem (aktualnym na dzień opracowania projektu), o którym mowa w art. 12 ust. 7 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (obecnie: Dz.U. z 2023 r. poz. 682 ze zm.), zwanej dalej: ustawą - Prawo budowlane.

Wszystkie wymagane w niniejszej sprawie ww. elementy wniosku znajdują się w aktach sprawy. Należy jednak zauważyć, że załączone do wniosku materiały zawierały nieścisłości i braki wskazane w cytowanych powyżej wezwaniach Wojewody Wielkopolskiego, które zostały wyjaśnione i skorygowane dopiero w toku postępowania odwoławczego.

Do wniosku winny być również załączone opinie, o których mowa w art. 11d ust. 1 pkt 8 specustawy, oraz wymagane przepisami odrębnymi decyzje administracyjne. W aktach sprawy znajdują się m.in. następujące dokumenty:

- 1) pisma Miejskiego Konserwatora Zabytków w Poznaniu z: 29 czerwca 2021 r. (znak: MKZ-XI.4125.70.2021) i 19 października 2021 r. (znak: MKZ-XI.4125.104.2021) - opinie bez uwag;
- 2) pismo nr 2487/21 Szefa Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w Poznaniu z 21 czerwca 2021 r. (znak: WSzW.Poz.-WO-Zp.0732.182.2021) - opinia pozytywna;
- 3) decyzja nr 1 DZZWP w Poznaniu PGW WP;
- 4) decyzja nr 2 DZZWP w Poznaniu PGW WP.

Należy jednak zauważyć, że decyzje, o których mowa w ww. pkt. 3.÷4., utrwalone zostały w przekazanych aktach sprawy w formie kopii, które nie spełniały wymogu art. 76a § 2 i § 2b k.p.a. Powyższa kwestia została jednak wyjaśniona i uzupełniona w toku postępowania odwoławczego.

W przedmiotowej sprawie stwierdzono brak obowiązku dołączenia dokumentów wynikających z: art. 11d ust. 1 pkt 7a, pkt 7b, pkt 8 lit. a, b, c, d, e, g oraz ga specustawy.

W aktach sprawy znajdują się również:

- pełnomocnictwa: nr 328/2019 z 8 marca 2019 r. i nr 329/2019 z 8 marca 2019 r., umocowujące odpowiednio panią Justynę Litkę (Prezesa Zarządu PIM) i pana Marcina Gołka (Wiceprezesa Zarządu PIM) do działania i występowania w imieniu Prezydenta Miasta Poznania, jako zarządcy dróg publicznych,
- oświadczenie o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane w odniesieniu do działek o nr. ewid.: 13, 16/1 i 17 (ark. 08, obręb 0010 Krzesiny) oraz 18, 23/1 i 24 (ark. 17, obręb 0010 Krzesiny),
- pismo Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Poznaniu Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie z 27 października 2021 r. (znak: PO.RZI.0145.807.1.2021.BSz) dotyczące rowu Sptawka II.

Na podstawie złożonego wniosku, Prezydent Miasta Poznania wszczął postępowanie administracyjne - o czym, zgodnie z art. 11d ust. 5 specustawy, zawiadomił pisemnie wnioskodawcę i właścicieli lub użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem (pismo z 19 listopada 2021 r.), zgodnie z danymi widniejącymi w katastrze nieruchomości (wypis z rejestru gruntów z 25 października 2021 r.). W aktach sprawy znajdują się zwrotne potwierdzenia odbioru ww. pisma.

Pozostałe strony organ I instancji zawiadomił o wszczęciu postępowania w drodze obwieszczenia z 19 listopada 2021 r., które zamieszczone zostało na tablicy ogłoszeń i w BIP UM Poznania 23 listopada 2021 r. na okres 14 dni. Obwieszczenie zostało również opublikowane 26 listopada 2021 r. w prasie lokalnej („Gazeta Wyborcza Poznań”). W aktach sprawy utrwalono dokonane ww. czynności.

Zgodnie z art. 11d ust. 6 pkt. 1 i 2 specustawy zawiadomienie o wszczęciu postępowania zawierało oznaczenie nieruchomości lub ich części objętych wnioskiem według katastru nieruchomości oraz informację o terminie i miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z aktami sprawy.

W związku z ww. zawiadomieniem, strony postępowania zwracały się o wydanie kopii materiałów projektowych lub udzielenie informacji odnośnie inwestycji. Organ I instancji sukcesywnie udzielał stronom stosownych informacji i przysyłał m.in. rysunek projektu zagospodarowania terenu.

W toku postępowania, wnioski, uwagi lub zastrzeżenia dotyczące planowanej inwestycji wnieśli m.in.:

- 1) pan ██████████ ██████████ - pisma z: 3 grudnia 2021 r. (data wpływu: 7 grudnia 2021 r.) i 31 grudnia 2021 r. (data wpływu: 4 stycznia 2022 r.);
- 2) pan ██████████ ██████████ - pisma z: 10 grudnia 2021 r. (data złożenia w Kancelarii UM Poznania: 13 grudnia 2021 r.), 10 stycznia 2022 r. (data złożenia w Kancelarii UM Poznania: 11 stycznia 2022 r.) i 21 lutego 2022 r. (złożone tego samego dnia w Kancelarii UM Poznania);

3) pan █████ █████ - pismo z 25 stycznia 2022 r. (data wpływu: 27 stycznia 2022 r.).

W zakresie ww. wniosków, uwag i zastrzeżeń, na podstawie art. 50 § 1 k.p.a., wezwano Pełnomocnika substytucyjnego zarządcy drogi do ich rozważenia i przedstawienia stanowiska. Uzyskane odpowiedzi na wezwania i stosowne wyjaśnienia organ I instancji przekazał stronom.

Postanowieniem z 14 grudnia 2021 r. (data doręczenia: 22 grudnia 2021 r.) Prezydent Miasta Poznania zobowiązał inwestora do usunięcia nieprawidłowości w projekcie budowlanym. Skorygowany projekt budowlany oraz wyjaśnienia i uzupełnienia zostały przekazane organowi I instancji przy piśmie Pełnomocnika substytucyjnego zarządcy drogi z 31 stycznia 2022 r. (data wpływu: 3 lutego 2021 r., znak: 18/T/2022).

Uznając, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na wydanie rozstrzygnięcia, organ I instancji decyzją Nr 203/2022 z 8 marca 2022 r. (znak: UA-IV.6740.1807.2021) udzielił zezwolenia na realizację inwestycji drogowej polegającej na rozbudowie ul. Pokrzywno w Poznaniu (droga powiatowa) na odcinku od ul. Sanockiej do ul. Ropczyckiej. Nadając decyzji rygor natychmiastowej wykonalności, organ I instancji podzielił argumenty przedstawione przez inwestora.

Zgodnie z art. 11f ust. 3 specustawy, organ I instancji doręczył decyzję Pełnomocnikowi substytucyjnemu zarządcy drogi oraz zawiadomił pozostałe strony o jej wydaniu w drodze obwieszczenia z 8 marca 2022 r. W aktach sprawy znajduje się potwierdzenie umieszczenia obwieszczenia o wydaniu decyzji na tablicy ogłoszeń i w BIP UM Poznania 10 marca 2022 r. na okres 14 dni. Obwieszczenie zostało również opublikowane 14 marca 2022 r. w prasie lokalnej („Gazeta Wyborcza Poznań”). Ponadto organ I instancji zawiadomił (pismo z 9 marca 2022 r.) o wydaniu decyzji właścicieli lub użytkowników wieczystych nieruchomości objętych decyzją, zgodnie z danymi widniejącymi w katastrze nieruchomości. W aktach sprawy utrwalono dokonane ww. czynności.

Zgodnie z art. 11f ust. 4 specustawy, zawiadomienie o wydaniu decyzji zawierało informację o miejscu, w którym strony mogły zapoznać się z treścią decyzji.

Postanowieniem PMP, organ I instancji sprostował decyzję w trybie art. 111 § 1a k.p.a. Postanowienie PMP doręczone zostało Pełnomocnikowi substytucyjnemu zarządcy drogi.

W aktach sprawy stwierdzono brak dowodów (opatrzonych stosownymi pieczęciami wraz z podpisem i podaniem funkcji osoby upoważnionej do składania oświadczeń w przedmiotowym zakresie) zawiadomienia pozostałych stron o wydaniu postanowienia PMP w drodze obwieszczenia, zamieszczonego na tablicy ogłoszeń i w BIP UM Poznania, a także w prasie lokalnej. Powyższe kwestie zostały jednak wyjaśnione i uzupełnione w toku postępowania odwoławczego.

Organ II instancji ustalił, że pozostałe strony zostały zawiadomione o sprostowaniu decyzji w drodze obwieszczenia z 1 kwietnia 2022 r.:

1) zamieszczonego na tablicy ogłoszeń i w BIP UM Poznania w terminie od 5 kwietnia 2022 r. do 19 kwietnia 2022 r.;

2) opublikowanego w prasie lokalnej („Gazeta Wyborcza Poznań”) w wydaniu z 7 kwietnia 2023 r.

Zawiadomienie o sprostowaniu decyzji zawierało informację o miejscu, w którym strony mogły zapoznać się z treścią postanowienia PMP.

Po zbadaniu zaskarżonej decyzji stwierdzono, co następuje:

Zaskarżona decyzja wydana została na podstawie ustawy mającej charakter wyjątkowy i epizodyczny, której celem jest uproszczenie i przyspieszenie procedur dotyczących wydawania aktów administracyjnych warunkujących rozpoczęcie budowy dróg publicznych, w tym przyspieszenie nabywania gruntów na potrzeby inwestycji drogowych. Temu też służy objęcie jedną decyzją administracyjną rozstrzygnięć dotyczących różnych kwestii (występujących przy realizacji tego typu inwestycji), jak ustalenie lokalizacji drogi, zatwierdzenie podziału nieruchomości i przejmowanie jej na własność publiczną oraz zatwierdzenie projektu budowlanego stanowiącego pozwolenie na budowę.

Zaskarżona decyzja wydana została na rzecz właściwego zarządcy drogi, tj. na rzecz Prezydenta Miasta Poznania. Organ I instancji poprawnie określił przedmiot inwestycji.

Na stronie 1. zaskarżonej decyzji znajduje się wykaz nieruchomości objętych inwestycją. Organ II instancji analizując ww. zapis zauważył, że Prezydent Miasta Poznania dwukrotnie wskazał działkę o nr. ewid. 17 (ark. 08, obręb 0010 Krzesiny). W ocenie Wojewody Wielkopolskiego wskazana powyżej nieprawidłowość w zaskarżonej decyzji mogła zostać wyeliminowana w trybie art. 113 § 1 k.p.a., zgodnie z którym organ administracji publicznej może z urzędu lub na żądanie strony prostować w drodze postanowienia błędy pisarskie i rachunkowe oraz inne oczywiste omyłki w wydawanych przez ten organ decyzjach.

W wyroku NSA w Warszawie z 16 lipca 2001 r. (sygn. akt V SA 3928/00) stwierdzono jednak, że możliwość korekty w wypadkach oczywistych omyłek powinna przysługiwać także organowi odwoławczemu, a podstawą takiego rodzaju działania może być art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. Sąd wskazał, że skoro w powyższym trybie organ odwoławczy może skorygować orzeczenie „in merito”, to tym bardziej może dokonać sprostowania, działając w formie właściwej dla art. 138 k.p.a. (decyzja), nie zaś dla art. 113 k.p.a. (postanowienie).

Organ odwoławczy skorygował zatem opisaną omyłkę, orzekając o tym w pkt. I. niniejszej decyzji.

W tym miejscu należy zauważyć, że w orzecznictwie sądowym, jak również w doktrynie prawa administracyjnego, utrwalił się pogląd, że organ odwoławczy rozpatrując ponownie sprawę zobowiązany jest uwzględniać zmiany stanu prawnego i faktycznego sprawy zaistniałe po wydaniu zaskarżonej decyzji organu pierwszej instancji i nie może ograniczyć się tylko do kontroli decyzji organu I instancji (por. np. wyrok NSA z 23 września 2010 r., sygn. akt I OSK 1566/09; wyrok WSA w Gliwicach z 23 listopada 2010 r., sygn. akt III SA/GI 1228/10). Organ odwoławczy, w ramach swoich uprawnień kontrolnych, ocenia bowiem materiał dowodowy, uwzględniając stan faktyczny stwierdzony w czasie wydania decyzji przez organ I instancji, jak i zmiany stanu faktycznego, które zaszły pomiędzy

wydaniem decyzji organu I instancji, a wydaniem decyzji w postępowaniu odwoławczym. W toku postępowania odwoławczego możliwe jest więc korygowanie wniosku przez inwestora.

Przekładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, zauważyć należy, że w trakcie prowadzonego postępowania odwoławczego, Pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi uzyskał i przedłożył decyzję nr 3 DZZWP w Poznaniu PGW WP, decyzję nr 4 DZZWP w Poznaniu PGW WP i postanowienie DZZWP w Poznaniu PGW WP. Ponadto, ostatecznymi decyzjami z: 6 kwietnia 2022 r. (znak: SN-VI.7532.2.50.2022.11) i 7 kwietnia 2022 r. (znak: SN-VI.7532.2.48.2022.12), Wojewoda Wielkopolski stwierdził nabycie z mocy prawa przez Miasto Poznań mienia Skarbu Państwa, stanowiącego odpowiednio nieruchomości o nr. ewid. 2/2 (ark. 10, obręb 0010 Krzesiny) i 13 (ark. 18, obręb 0010 Krzesiny). Nowy właściciel przedmiotowych nieruchomości ujawniony został w treści elektronicznych ksiąg wieczystych nr: PO2P/00260144/2 i PO2P/00007227/7, a także w ewidencji gruntów i budynków. Wobec powyższego, organ II instancji dokonał stosownych korekt zapisów zaskarżonej decyzji, celem odniesienia ich do aktualnego stanu prawnego i faktycznego, o czym orzeczono odpowiednio w pkt. III., IV. i V. niniejszej decyzji.

Powyższe okoliczności należy mieć na uwadze przechodząc do szczegółowej analizy zaskarżonej decyzji.

Zaskarżona decyzja (z uwzględnieniem sprostowania dokonanego postanowieniem PMP):

- 1) spełnia wymogi art. 11f ust. 1 pkt 1 specustawy, w punkcie I. ustalając wymagania dotyczące powiązania drogi z innymi drogami publicznymi z określeniem ich kategorii;
- 2) spełnia wymogi art. 11f ust. 1 pkt 2 specustawy. W punkcie II. zaskarżonej decyzji, organ I instancji określił linię rozgraniczającą teren poprzez odesłanie do załącznika graficznego. W toku postępowania odwoławczego Pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi przedłożył skorygowaną mapę przedstawiającą proponowany przebieg drogi. Z uwagi na treść mapy, zmianami objęte zostały jej fakultatywne elementy celem zachowania spójności ze skorygowanym rysunkiem PZT. Natomiast oznaczenie terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych, jak i linii rozgraniczającej teren, nie uległo zmianie. Jednakże, wobec dokonanej korekty wniosku, organ II instancji uchylił załącznik nr 1 do zaskarżonej decyzji i ustalił w jego miejsce nowy, o czym orzeczono w pkt. II. niniejszej decyzji. Ponadto, organ odwoławczy doprecyzował zapisy zaskarżonej decyzji poprzez enumeratywnie określenie nieruchomości objętych linią rozgraniczającą teren, o czym orzeczono w pkt. III. niniejszej decyzji;
- 3) spełnia wymogi art. 11f ust. 1 pkt 3 specustawy, w punkcie III. ustalając warunki wynikające z potrzeb ochrony środowiska, ochrony zabytków i dóbr kultury współczesnej oraz potrzeb obronności państwa;
- 4) spełnia wymogi art. 11f ust. 1 pkt 4 specustawy, w punkcie IV. ustalając wymogi dotyczące ochrony uzasadnionych interesów osób trzecich, w tym wynikające z ustawy - Prawo budowlane;
- 5) spełnia wymogi art. 11f ust. 1 pkt 5 specustawy. Organ I instancji w punkcie V. zatwierdził podział nieruchomości, przedstawiony na załączonej do wniosku dokumentacji

geodezyjno-kartograficznej, opatrzonej stosownymi klauzulami ośrodka dokumentacji geodezyjnej i kartograficznej;

6) spełnia wymogi art. 11f ust. 1 pkt 6 specustawy. Organ I instancji w punkcie VI. oznaczył nieruchomości lub ich części, według katastru nieruchomości, które stają się z mocy prawa własnością Miasta Poznań;

7) częściowo spełnia wymogi art. 11f ust. 1 pkt 7 specustawy, w punkcie VII. zatwierdzając projekt zagospodarowania terenu oraz projekt architektoniczno-budowlany.

W toku postępowania odwoławczego, organ II instancji stwierdził nieprawidłowości i nieściśłości w dokumentacji projektowej, które zostały wskazane w cytowanych w niniejszej decyzji wezwaniach Wojewody Wielkopolskiego. Wskutek dokonanych przez Pełnomocnika substytucyjnego zarządcy drogi zmian, korekt i uzupełnień, organ odwoławczy uznał za konieczne uchylenie, skorygowanie lub uzupełnienie elementów dokumentacji projektowej, o czym orzeczono w pkt. VI.÷VII. niniejszej decyzji.

Po dokonaniu analizy uzupełnionego i skorygowanego projektu budowlanego należy stwierdzić, że:

- został on wykonany i sprawdzony przez osoby spełniające warunki, o których mowa w art. 12 ust. 7 ustawy - Prawo budowlane;
- dołączono do niego oświadczenie, o którym mowa w art. 34 ust. 3d pkt 3 ustawy - Prawo budowlane;
- spełnia on wymagania określone w art. 34 ust. 2 i ust. 3 ustawy - Prawo budowlane, obowiązujących przepisach dotyczących projektowania dróg - w tym w rozporządzeniu w sprawie WT oraz rozporządzeniu w sprawie PB, a także jest zgodny z pozostałymi elementami wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej;

8) częściowo spełnia wymogi art. 11f ust. 1 pkt 8 specustawy:

- w punkcie VIII.1. oraz w pouczeniu organ I instancji prawidłowo określił szczególne warunki zabezpieczenia terenu budowy i prowadzenia robót budowlanych (por. art. 11f ust. 1 pkt 8 lit. a specustawy);
- w punkcie VIII.2. organ I instancji - wobec braku takiej potrzeby - nie określił obowiązku budowy tymczasowych obiektów budowlanych oraz prawidłowo ustalił okres użytkowania takich obiektów (por. art. 11f ust. 1 pkt 8 lit. b specustawy);
- w punkcie VIII.3. organ I instancji prawidłowo określił obowiązek i terminy rozbiórki istniejących obiektów budowlanych nieprzewidzianych do dalszego użytkowania oraz tymczasowych obiektów budowlanych (por. art. 11f ust. 1 pkt 8 lit. c specustawy);
- w punkcie VIII.4. organ I instancji prawidłowo określił szczegółowe wymagania dotyczące nadzoru na budowie (por. art. 11f ust. 1 pkt 8 lit. d specustawy);
- w punkcie VIII.5. organ I instancji prawidłowo ustalił obowiązek budowy lub przebudowy sieci uzbrojenia terenu (por. art. 11f ust. 1 pkt 8 lit. e specustawy);
- w punkcie VIII.6. organ I instancji prawidłowo ustalił obowiązek przebudowy innych dróg publicznych (por. art. 11f ust. 1 pkt 8 lit. g specustawy);
- w punkcie VIII.7. organ I instancji prawidłowo ustalił obowiązek przebudowy zjazdów

(por. art. 11f ust. 1 pkt 8 lit. h specustawy);

- w punkcie VIII.8. organ I instancji zezwolił na wykonanie obowiązków, o których mowa w punktach VIII.3., VIII.5, VIII.6. i VIII.7 zaskarżonej decyzji (por. art. 11f ust. 1 pkt 8 lit. j specustawy);
- w punkcie VIII.9. organ I instancji określił ograniczenia w korzystaniu z nieruchomości na potrzeby związane z budową/przebudową, o których mowa w punktach VIII.5. i VIII.7. zaskarżonej decyzji, pomijając jednocześnie kwestię umożliwienia inwestorowi zajęcia nieruchomości dla zrealizowania obowiązku ustalonego w punkcie VIII.6. zaskarżonej decyzji (por. art. 11f ust. 1 pkt 8 lit. i specustawy).

Należy zauważyć, że ograniczenie w korzystaniu z nieruchomości stanowi niejako prawo inwestora do dysponowania nieruchomością na cele budowlane (inaczej mówiąc – uprawnia do „wejścia” na daną nieruchomość). Umożliwienie inwestorowi zrealizowania ww. obowiązków może jednak nastąpić również poprzez przedłożenie oświadczenia o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane. Ponieważ nieruchomości objęte obowiązkiem przebudowy innych dróg publicznych stanowią własność Miasta Poznania, a Prezydent Miasta Poznania wykonuje zadania zarządcy wszystkich dróg w mieście, z wyłączeniem autostrad i dróg ekspresowych, nie zachodzi potrzeba ograniczania korzystania z tych nieruchomości na cele związane z przebudową innych dróg publicznych (co jest zgodne z wnioskiem Pełnomocnika substytucyjnego zarządcy drogi). W takiej sytuacji, ustalenia dotyczące ww. kwestii muszą być sformułowane w podstawie decyzji w sposób jasny i precyzyjny, bez niedomówień i możliwości różnej interpretacji. Wobec powyższego, organ II instancji uzupełnił zapisy zaskarżonej decyzji w ww. zakresie, o czym orzeczono w pkt. VIII. niniejszej decyzji. Należy także przypomnieć, że w toku postępowania odwoławczego Pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi przedłożył oświadczenie o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomościami na cele budowlane w odniesieniu do działek, o których mowa w punkcie VIII.6. zaskarżonej decyzji.

- 9) spełnia wymogi przepisów art. 16 ust. 2 oraz art. 17 ust. 1 specustawy, w punktach IX. i X. prawidłowo określając termin wydania nieruchomości oraz nadając decyzji rygor natychmiastowej wykonalności.

W rozpatrywanej sprawie nie zachodziła konieczność dokonania ustaleń wynikających z art. 11f ust. 1 pkt. 8 lit. f oraz art. 20a specustawy.

Dokonując analizy zaskarżonej decyzji, organ II instancji stwierdził także, że spełnia ona wymogi art. 107 § 1 k.p.a. Organ I instancji prawidłowo wskazał w decyzji jej adresata - Prezydenta Miasta Poznania. Zaskarżona decyzja zawiera także prawidłowe oznaczenie stron postępowania. Uzasadnienie decyzji obejmuje szczegółowy opis złożonego wniosku i przebiegu sprawy oraz wyjaśnienie okoliczności faktycznych i prawnych mających wpływ na rozstrzygnięcie, w tym stanowisko organu I instancji odnośnie uwag wniesionych przez strony postępowania, a także uzasadnienie nadania decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności. Organ I instancji odniósł się także do wymogów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa

w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (obecnie: Dz.U. z 2023 r. poz. 1094 ze zm.).

Organ II instancji stwierdził również, że strony postępowania zostały prawidłowo pouczone, co do terminu wniesienia odwołania.

Ustalenia niniejszej decyzji w zakresie, w którym uchylono zaskarżoną decyzję i orzeczono w sprawie (tj. pkt. I.÷VIII.), nie naruszają zasady dwuinstancyjności postępowania, o której mowa w art. 15 k.p.a., ponieważ zasadnicze rozstrzygnięcia decyzji pozostają zgodne z decyzją organu I instancji. Zarówno przedmiot inwestycji jak i jej lokalizacja są takie same jak we wniosku rozpatrywanym w toku postępowania prowadzonego przez organ I instancji. Pozostała część zaskarżonej decyzji jest zgodna z przepisami prawa i dlatego - w pkt. IX. niniejszej decyzji - została ona utrzymana w mocy.

Odnosnie zarzutów wniesionych w odwołaniach należy wyjaśnić, co następuje:

I.

Na wstępie należy wskazać, że decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej jest decyzją związaną i nie dopuszcza jakiegokolwiek uznaniowości przy jej wydawaniu. W orzecnictwie sądów administracyjnych ugruntowane jest stanowisko, że przepisy specustawy nie upoważniają organów orzekających do oceny racjonalności czy słuszności rozwiązań projektowych przyjętych we wniosku o udzielenie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej. O przebiegu drogi oraz przyjętych rozwiązaniach technicznych decyduje wyłącznie jej zarządca. W toku postępowania organ winien ocenić kompletność złożonego wniosku, ustalić, czy spełnia on inne przesłanki określone przepisami specustawy oraz zbadać, czy wnioskowana inwestycja nie pozostaje w sprzeczności z prawem powszechnie obowiązującym. Co do przebiegu inwestycji jest natomiast tym wnioskiem związany. Organy administracji publicznej orzekające w sprawie wniosku (zarówno w pierwszej, jak i w drugiej instancji) nie współuczestniczą w projektowaniu inwestycji i nie posiadają kompetencji do wyznaczania i korygowania trasy inwestycji, czy też do zmiany proponowanych rozwiązań co do jej przebiegu, bowiem jej usytuowanie zależy od woli zarządcy drogi (por. wyroki WSA w Poznaniu z: 10 lutego 2016 r., sygn. akt IV SA/Po 893/15; 25 listopada 2015 r., sygn. akt II SA/Po 582/15; 11 września 2014 r., sygn. akt II SA/Po 328/14; 9 czerwca 2009 r., sygn. akt IV SA/Po 130/09; wyrok WSA w Opolu z 12 października 2010 r., sygn. akt II SA/Op 381/10; wyroki WSA w Warszawie z: 18 kwietnia 2007 r., sygn. akt IV SA/Wa 46/07; 9 listopada 2006 r., sygn. akt IV SA/Wa 638/06).

Należy przy tym wyjaśnić, że zgodnie z treścią art. 11i ust. 1 specustawy w sprawach dotyczących zezwolenia na realizację inwestycji drogowej nieuregulowanych w specustawie stosuje się odpowiednio przepisy ustawy - Prawo budowlane. Jak wynika natomiast z treści art. 35 ust. 4 ustawy - Prawo budowlane, w razie spełnienia wymagań określonych w art. 35 ust. 1 oraz art. 32 ust. 4, właściwy organ nie może odmówić wydania decyzji o pozwoleniu na budowę. Wynika z powyższego, że decyzja o pozwoleniu na budowę nie ma charakteru uznaniowego i w razie spełnienia przez inwestora wymagań określonych w przepisach prawa

budowlanego organ architektoniczno-budowlany jest zobligowany zezwolić na realizację inwestycji drogowej (por. wyrok WSA w Warszawie z 27 stycznia 2011 r., sygn. akt VII SA/Wa 1955/10).

Podkreślić również należy, że niedopuszczalna jest ocena racjonalności czy słuszności koncepcji przedstawionej przez inwestora, bowiem miałyby ona charakter pozaprawny. To inwestor, jako podmiot wyspecjalizowany w danej dziedzinie, posiadający odpowiednią wiedzę, decyduje o słuszności i racjonalności realizacji danego przedsięwzięcia drogowego, i to on wybiera najbardziej korzystne rozwiązanie lokalizacyjne i techniczno-wykonawcze (stanowisko wyrażone m.in. przez NSA w wyroku z 26 lipca 2013 r., sygn. akt II OSK 762/13).

Przedmiotem orzekania w sprawie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej jest więc inwestycja w kształcie wskazanym we wniosku, nie zaś poszukiwanie rozwiązań alternatywnych w celu uwzględnienia interesów jednej lub kilku ze stron postępowania, bowiem drogi są budowane nie w interesie państwa, jednostki samorządu terytorialnego czy zarządcy drogi, lecz w interesie wszystkich członków społeczeństwa. Co do zasady budowa dróg publicznych stanowi bowiem działanie ze względu na dobro wspólne. Niewątpliwie jednak, przy opracowaniu koncepcji lokalizacji inwestycji drogowej na danym terenie, inwestor musi uwzględnić wszystkie ograniczenia prawne, wynikające z ustaw szczególnych, jak również ograniczenia faktyczne. Oceniając to, czy zaskarżona decyzja w sposób prawidłowy zapewnia poszanowanie uzasadnionych interesów osób trzecich, należy jednak mieć na względzie, że inwestor realizujący inwestycje drogową działa w interesie publicznym, który ma prymat nad interesem prawnym jednostki, o ile nie narusza jego interesu prawnego w sposób niezgodny z prawem. Obowiązek uwzględnienia uzasadnionych interesów osób trzecich należy interpretować w taki oto sposób, że chodzi tu o interesy obiektywnie uzasadnione.

W tym miejscu wypada również przytoczyć stanowisko wyrażone przez NSA w wyroku z 3 lipca 2019 r. (sygn. akt II OSK 916/19) dotyczące stosowania reguły wynikającej z art. 7 k.p.a., nakazującej załatwienie sprawy w sposób uwzględniający interes społeczny i słuszny interes obywateli. Zdaniem Sądu reguła ta nie może doprowadzić do wyłączenia stosowania przepisów specustawy: Nakaz ten jest możliwy do zrealizowania wyłącznie w sytuacji, gdy organowi administracji przysługuje tzw. uznanie administracyjne. Nie można go jednak stosować w przypadku wydania przez organ tzw. decyzji związanej, tj. decyzji wydawanej w sytuacji, gdy norma prawa przewiduje w określonym stanie faktycznym obowiązek wydania przez organ decyzji o określonej treści. Dopuszczalność czy zakres zastosowania przepisów specustawy nie mogą więc być modyfikowane z uwagi na słuszny interes strony czy stron, a ochrona tego interesu nie może stanowić wyłącznej podstawy do odmowy wydania zezwolenia na realizację inwestycji drogowej w kształcie wskazanym przez zarządcę drogi. Należy też zwrócić uwagę na przepis art. 11e specustawy który mówi, że nie można uzależniać zezwolenia na realizację inwestycji drogowej od spełnienia świadczeń lub warunków nieprzewidzianych obowiązującymi przepisami.

Powyższe zasady należy mieć na uwadze przechodząc do szczegółowej analizy wniesionych zarzutów.

II.

Rozpatrując odwołania wniesione przez pana ██████████ ██████████ i pana ██████████ ██████████, zwanych wspólnie dalej: Odwołującymi, wyjaśnić należy, że zastosowanie znajdują tu zasady opisane w punkcie I. niniejszego uzasadnienia.

Zgodnie z art. 11d ust. 1 pkt 1 specustawy, to inwestor we wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej decyduje o przebiegu drogi oraz wielkości terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych, załączając mapy przedstawiające proponowany przebieg drogi oraz mapy zawierające projekty podziałów nieruchomości. Zarówno organ I instancji, jak i organ odwoławczy, mogą działać tylko w granicach tego wniosku, nie mają możliwości ingerowania w lokalizację inwestycji, a więc i w przebieg linii podziału nieruchomości, zaproponowany przez wnioskodawcę. Ocenie dokonanej przez organy I i II instancji może jedynie podlegać zgodność z prawem planowanego przedsięwzięcia, w szczególności spełnienie warunków zawartych w przepisach specustawy.

Mając jednak na względzie zasadę prawdy obiektywnej ustanowioną w art. 7 k.p.a., organ odwoławczy umożliwił Pełnomocnikowi substytucyjnemu zarządcy drogi - jako kreatorowi i wnioskodawcy przedmiotowej inwestycji drogowej - odniesienie się do zarzutów podniesionych w odwołaniach.

W piśmie z 7 czerwca 2022 r., które zostało już przywołane w części sprawozdawczej uzasadnienia niniejszej decyzji, Pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi przedstawił swoje stanowisko, wyjaśniając, że projekt został wykonany przy uwzględnieniu minimalnych, dopuszczalnych parametrów, zgodnie z wytycznymi ZDM w Poznaniu i standardami technicznymi infrastruktury rowerowej na terenie Miasta Poznania (por. zarządzenie nr 481/2019/P Prezydenta Miasta Poznania z dnia 3 czerwca 2019 r.) oraz obowiązującymi warunkami technicznymi (por. rozporządzenie w sprawie WT).

Pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi wskazał, że zajęcie terenu działki o nr. ewid. ██████████ (ark. ██████████, obręb 0010 Krzesiny) jest niezbędne z uwagi na budowę ścieżki rowerowej (szerokość: 2,0 m) i chodnika (szerokość: 1,5 m), a także zaprojektowany pas zieleni (szerokość: ok. 1,8 m). W ciągu pasa zieleni planowana jest lokalizacja sieci uzbrojenia terenu oraz znaków drogowych. Z uwagi zaś na założenia wynikające ze standardów rowerowych dla Miasta Poznania, a dotyczące zachowania ciągłości niwelety ścieżki rowerowej (nie obniżanie jej na zjazdach) pas ten niezbędny jest również do wykonania zjazdu o dopuszczalnym pochyleniu podłużnym wynoszącym, zgodnie z § 79 rozporządzenia w sprawie WT, maksymalnie 5,0%. Różnica wysokości między krawężnikiem jezdni, a obrzeżem nawierzchni ścieżki rowerowej wynosi bowiem 9 cm.

Pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi podkreślił również, że ul. Pokrzywno zakwalifikowana została jako główna trasa rowerowa łącząca centrum miasta z dzielnicą i osiedlem mieszkaniowym. Według przeprowadzonych badań występującego natężenia ruchu na drodze wyznaczono średni dobowy ruch (SDR) na poziomie 4375 poj./dobę.

Zgodnie natomiast z ww. standardami rowerowymi, przy prędkości miarodajnej $V_m = 60$ km/h zalecane jest stosowanie ścieżki rowerowej.

Ponadto, Pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi zauważył, że w celu ułatwienia manewrowania, wjazdu i wyjazdu na działkę o nr. ewid. ■■■, zarządca drogi zezwolił na lokalizację drugiego zjazdu, który został uwzględniony w projekcie i zostanie wykonany w ramach realizacji przedmiotowej inwestycji.

Odnosząc się zaś do rozwiązań projektowych przyjętych w sąsiedztwie działki o nr. ewid. ■■■ (ark. ■■■, obręb 0010 Krzesiny), Pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi wskazał, że zaprojektowano tam: ścieżkę rowerową (szerokość: 2,0 m), pas rozdzielający ścieżkę rowerową od chodnika (szerokość: 0,3 m), chodnik (szerokość: 1,5 m), krawężnik i obrzeża (szerokość: ok. 0,4 m) oraz pas zieleni (szerokość: 1,8 m).

Pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi wyjaśnił także powody dla których na pewnych odcinkach inwestycji zrezygnowano z pasa zieleni, a ścieżka rowerowa przebiega bezpośrednio przy jezdni, a także uzasadnił przyczyny odrzucenia wariantu realizacji ścieżki rowerowej po zachodniej stronie ul. Pokrzywno. Ponadto, zauważył, że „zieleni stanowi element pasa drogowego i jest jego istotną częścią pełniącą funkcje estetyczne i ochrony środowiska”.

Stanowisko Pełnomocnika substytucyjnego zarządcy drogi organ odwoławczy, działając w oparciu o art. 9 k.p.a., przesłał Odwołującym.

Z kolei, stosownie do art. 10 k.p.a. zawiadomiono strony o prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań oraz o możliwości przeglądania akt sprawy. Po wystosowaniu ww. zawiadomienia, nie wpłynęły dalsze zastrzeżenia odnośnie przedmiotowej inwestycji drogowej. W związku z powyższym, zgodnie z art. 81 k.p.a., należy uznać za udowodnione wskazane w zgromadzonym materiale dowodowym okoliczności faktyczne.

Po przeanalizowaniu zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym stanowiska Pełnomocnika substytucyjnego zarządcy drogi, jak również zarzutów podniesionych w odwołaniach, organ odwoławczy stwierdził, co następuje.

Wskazanie w decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej konkretnych nieruchomości, jako przechodzących na własność odpowiedniej jednostki samorządu terytorialnego, następuje wskutek określenia tych nieruchomości przez właściwego zarządcę drogi we wniosku.

Niewątpliwie jednak, przy opracowaniu koncepcji lokalizacji inwestycji drogowej na danym terenie, inwestor musi uwzględnić wszystkie ograniczenia prawne, wynikające z ustaw szczególnych, jak również ograniczenia faktyczne, natomiast organ właściwy do wydania decyzji pozwalającej na realizację inwestycji drogowej winien wykazać, że wyłączenie uzasadnione jest konkretną potrzebą związaną z realizacją celu publicznego. W przypadku wątpliwości odnośnie celowości wyłączenia organ winien więc rozważyć zwrócenie się

do inwestora o zajęcie stanowiska w tej kwestii (por. wyrok WSA w Warszawie z 3 grudnia 2009 r., sygn. akt. IV SA/Wa 1128/09).

Wskazać w tym miejscu trzeba, że - jak wspomniano powyżej w uzasadnieniu niniejszej decyzji - pisma Odwoływających wniesione w toku postępowania prowadzonego przez organ I instancji, zostały przez ten organ przekazane do Pełnomocnika substytucyjnego zarządcy drogi celem ustosunkowania się do wniesionych uwag, a ten udzielił odpowiedzi. Tym samym należy stwierdzić, że organ I instancji prowadząc omawiane postępowanie wypełnił dyspozycję art. 7 i art. 77 § 1 k.p.a. Odnośnie zaś uwag wniesionych w odwołaniach, organ II instancji - jak wskazano wyżej w uzasadnieniu niniejszej decyzji - wezwał Pełnomocnika substytucyjnego zarządcy drogi do określenia, czy istnieje możliwość zmiany rozwiązań projektowych w sposób uwzględniający żądania Odwoływających, a ten udzielił odpowiedzi pismem z 7 czerwca 2022 r.

Należy zauważyć, że Odwoływający wywodzą, że wyłączenie części ich działek nie jest niezbędne dla realizacji inwestycji drogowej. Kwestionowana jest przede wszystkim zasadność i konieczność realizacji pasa zieleni oddzielającego ścieżkę rowerową od jezdni.

Mając na uwadze powyższe, organ II instancji stwierdził, że we wniosku w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej wskazane zostały nieruchomości lub ich części niezbędne dla realizacji inwestycji (są wśród nich działki o nr. ewid.: ■ i ■). Rodzaj i zakres prac budowlanych został szczegółowo określony w dokumentacji projektowej, stanowiącej załącznik do wniosku, a następnie doprecyzowany i wyjaśniony w toku postępowania odwoławczego. Nie ulega wątpliwości, że na znajdujących się w liniach rozgraniczających teren nieruchomościach, stanowiących dotychczasową własność Odwoływających, zaprojektowane zostały elementy układu komunikacyjnego, tj. nawierzchnie zjazdu i chodnika (działki o nr. ewid.: ■ i ■) oraz ścieżki rowerowej (działka o nr. ewid. ■). W związku z powyższym, organ II instancji nie będąc uprawnionym do oceny racjonalności rozwiązań przyjętych przez właściwego zarządcę drogi, nie znalazł podstaw do stwierdzenia, że kształt inwestycji narusza normy prawne w zakresie działek, stanowiących własność ww. osób.

Natomiast kwestie dotyczące utrudnień w realizacji nowego ogrodzenia, utraty nasadzeń na działce czy konieczności ewentualnych zmian w zagospodarowaniu nieruchomości (np. w celu wygospodarowania alternatywnych miejsc postojowych / parkingowych) nie są przedmiotem oceny w postępowaniu dotyczącym decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej. Zauważyć należy, że w postępowaniu w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej zarówno Prezydent Miasta Poznania, jak i organ odwoławczy, badają zgodność z prawem wniosku inwestora, nie zaś zagadnień dotyczących ewentualnych negatywnych następstw dla podmiotów objętych tą decyzją. Z samej bowiem istoty przedsięwzięcia drogowego, będącego inwestycją liniową, wynika ingerencja w prawa przysługujące innym podmiotom w stosunku do nieruchomości objętych projektowaną inwestycją. Z omawianej ingerencji wynikać mogą z kolei inne utrudnienia dla podmiotów dotychczas wykorzystujących daną nieruchomość w określony sposób.

Nie oznacza to jednak, że taka decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej jest wadliwa.

Nie zamyka to jednak Odwołującym prawa do dochodzenia ochrony naruszonych, w ich ocenie, dóbr w postępowaniu przed sądami powszechnymi w drodze ewentualnych roszczeń cywilnoprawnych. Jeżeli bowiem Odwołujący uważają, że w wyniku przedmiotowej inwestycji drogowej i przyjętych przez inwestora rozwiązań projektowych doznali szkody, to mogą skorzystać ze stosownego powództwa cywilnego i przedstawić dowody na okoliczność powstałej szkody i jej wielkości. Argumentacja tego rodzaju w postępowaniu dotyczącym zezwolenia na realizację inwestycji drogowej, ma charakter interesu faktycznego, a więc takiego, który nie może stanowić prawnej przeszkody dla wydania decyzji administracyjnej. Nie istnieje taki przepis prawa, który pozwalałby na odmienne stwierdzenie.

Ustawodawca zabezpieczył także interesy właścicieli nieruchomości, które jedynie w części niezbędne są do realizacji inwestycji, a pozostałe części nieruchomości na skutek podziału nie nadają się do prawidłowego wykorzystywania na dotychczasowe cele. Konstrukcja zastosowana w art. 13 ust. 3 specustawy, w oparciu o który inwestor podejmuje czynności zmierzające do nabywania gruntów pod inwestycje w zakresie dróg publicznych, stanowi jednak roszczenie cywilnoprawne, którego zasadność może ocenić jedynie sąd powszechny.

Organ II instancji nie ma także kompetencji do nakazania inwestorowi zmiany przyjętych rozwiązań projektowych, zarówno tych lokalizacyjnych, jak i techniczno-wykonawczych. Działania organu administracji nie opierają się na uznaniowości, ale polegają na przyjęciu konkretnego wniosku i jego weryfikacji w wyznaczonych granicach, bez możliwości ingerowania w takie aspekty inwestycji jak lokalizacja, czy rozwiązania budowlane.

Zaprojektowanie inwestycji pozostawia się specjalistom posiadającym odpowiednie przygotowanie zawodowe, a nie powinny decydować o tym strony postępowania, których nieruchomości zostały objęte wnioskiem o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, gdyż żaden z przepisów specustawy nie przewiduje takich uprawnień. Organ nie może uwzględniać protestów wyrażających zapatrywania Odwołujących, czy też ich odmienne stanowisko, które pozostają poza ochroną prawną i nie wynikają z norm prawa. Oczekiwania, postulaty i życzenia co do określonego przebiegu inwestycji - niemające prawnego osadzenia - są bezskuteczne.

Należy także zauważyć, że w kontrze do interesu właścicieli nieruchomości, którzy optowaliby za nienaruszalnością zagospodarowania ich własności i otoczenia, stoją potrzeby drogownictwa. Te drugie są pilne, a zarazem trudne do realizacji, gdyż drogi, jako budowle duże, ciągnące się przez kilometry i nie dające się łatwo kształtować, nieuchronnie przechodzić muszą obok prywatnych posesji, a nawet przez nie. To właśnie potrzeby budowy dróg wymusiły w ostatnich dziesięcioleciach na ustawodawcy przyjęcie takich restrykcyjnych rozwiązań, jak te zawarte w specustawie (por. wyrok WSA w Poznaniu z 5 sierpnia 2020 r., sygn. akt II SA/Po 65/20). Specustawę charakteryzuje więc bardzo szybki i „bezdyskusyjny” tryb postępowania wyłączeniowego. Może on budzić wątpliwości co do swoich

ekonomicznych i społecznych skutków, ale takie są właśnie obowiązujące wzorce prawne. Jak stwierdził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 16 października 2012 r., sygn. akt K 4/10, radykalne skrócenie i uproszczenie procedury wyłączeniowej jest niezbędne, gdyż konieczność działania organów według innych reguł „paraliżowałaby prowadzenie inwestycji drogowych”. Inaczej mówiąc, w odniesieniu do przepisów specustawy stosuje się rzymską paremię „dura lex, sed lex” („surowe prawo, ale jednak prawo”).

Oczywiście w praktyce, w postępowaniach z zakresu zezwoleń na realizację inwestycji drogowych określanie kształtu inwestycji może następować nieco bardziej elastycznie. Organom udaje się niekiedy porozumieć z inwestorem i osiągnąć kompromisowe rozwiązanie (por. wyroki WSA w Poznaniu z: 5 sierpnia 2020 r., sygn. akt II SA/Po 65/20; 8 września 2020 r., sygn. akt II SA/Po 553/20). Elementy takiego działania wystąpiły również w niniejszej sprawie - na przykład, gdy organ II instancji przekazywał Pełnomocnikowi substytucyjnemu zarządcy drogi uwagi Odwołujących w celu zajęcia stanowiska. Powyższe nie zmienia jednak faktu, że ustępstwa w zakresie zmiany lokalizacji inwestycji wymagają akceptacji inwestora, gdyż to on jest dysponentem wniosku. Organ administracji publicznej w trakcie postępowania może „wymusić” na zarządcy drogi pewne zmiany tylko metodami pośrednimi wynikającymi z procedury administracyjnej (por. art. 11c specustawy w związku z art. 79a § 1 k.p.a.) i tylko wówczas, gdy jest w stanie wykazać, że postępowania zmierza nieuchronnie ku decyzji odmownej. W przedmiotowej sprawie Pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi nie zdecydował się na odstąpienie od przyjętych rozwiązań projektowych, a i zarazem nie można też zarzucić inwestorowi naruszenia prawa, które mogłoby prowadzić do wydania przez organ decyzji odmownej w przedmiocie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej.

Należy stwierdzić także, że zdecydowana większość inwestycji publicznych, zwłaszcza inwestycji drogowych, realizowana jest na terenach, które w znaczącej części stanowią własność prywatną. Jednak wynikające z zakresu inwestycji naruszenie prawa własności dokonywane jest w sposób przewidziany na gruncie obowiązujących przepisów i w zgodzie z nimi oraz, co istotne, za odszkodowaniem, które uwzględnia wszelkie składniki majątkowe znajdujące się na części nieruchomości przejmowanej pod realizację inwestycji drogowej, ustalone decyzją organu w odrębnym postępowaniu.

Warto również podkreślić, że względu na treść art. 11e specustawy, nie można uzależniać zezwolenia na realizację inwestycji drogowej od spełnienia świadczeń lub warunków nieprzewidzianych obowiązującymi przepisami - w tym na przykład od zgody właścicieli nieruchomości na ich zajęcie.

Odnosząc się natomiast do poruszonej w odwołaniach kwestii możliwości wykonania inwestycji w kształcie innym niż zaproponowany przez inwestora, wyjaśnić należy, że w orzecznictwie sądownoadministracyjnym (por. wyrok NSA z 3 września 2014 r., sygn. akt II OSK 1730/14), wyrażono wprawdzie również pogląd, że należy dopuścić weryfikację zasadności żądania w zakresie ewentualnego istnienia rozwiązania alternatywnego zapewniającego możliwość realizacji tego samego celu publicznego przy ograniczeniu stopnia

ingerencji w prawo własności osób trzecich, jednakże pogląd ten może znaleźć swoje uzasadnienie w szczególnych sytuacjach, w których dochodzi do rażącego naruszenia zasady proporcjonalności w taki sposób, że interes publiczny nie może stanowić uzasadnienia dla rozmiaru ingerencji w prawo własności (por. wyrok NSA z 14 lutego 2019 r., sygn. akt II OSK 3382/18). W niniejszej sprawie taka dysproporcja nie występuje.

W ocenie organu odwoławczego, przedłożony do zatwierdzenia PZT i PAB nie przewidują rozwiązań, które wprowadzają nadmierną, a w szczególności nieuzasadnioną ingerencję w prawo własności Odwoływających. Ingerencja we własność związana z realizacją inwestycji odpowiada tylko jej koniecznemu zakresowi. Teren będący własnością Odwoływających nie został zajęty w wymiarze większym, niż jest to wymagane dla realizacji inwestycji.

Ustosunkowując się do zarzutu pana ██████████ ██████████, że realizacja przedmiotowej inwestycji wiązać się będzie z wydatkowaniem znacznych środków budżetowych, wskazać należy, że kwestie dotyczące finansowania inwestycji drogowej nie stanowią przedmiotu kontroli organu orzekającego w sprawie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej. Ocena przesłanek ekonomicznych i społecznych inwestycji wykracza poza zakres uprawnień organu przysługujących w tego rodzaju postępowaniu.

Za niezasadny uznać należy także zarzut pana ██████████ ██████████ dotyczący naruszenia art. 21 ust. 2 Konstytucji RP. Wskazać należy bowiem, że wywłaszczenie jest dopuszczalne, gdy jest dokonywane na cele publiczne i za słusznym odszkodowaniem. Specustawa służy właśnie realizacji celu publicznego, jakim jest budowa dróg publicznych, a jednocześnie skutki z tym związane są rekompensowane w formie odszkodowania. Dowodzi to, że pomimo pozbawienia własności nieruchomości, dochodzi do wyrównania strat i szkód związanych z realizowaną inwestycją. Zatem przy realizacji systemu dróg publicznych, służących poprawie bezpieczeństwa, komunikacji, transportu nie dochodzi do naruszenia proporcji między interesem publicznym, a ingerencją w sferę praw i wolności (por. wyrok NSA z 11 października 2011 r., sygn. akt II OSK 1688/11).

W tym miejscu zasadnym jest przywołanie stanowiska przedstawionego przez skład siedmiu sędziów NSA w postanowieniu z 17 grudnia 2014 r. (sygn. akt II OPS 2/14) odmawiającym podjęcia, z wniosku Rzecznika Praw Obywatelskich, uchwały mającej na celu wyjaśnienie przepisów prawnych, których stosowanie wywołało rozbieżności w orzecznictwie sądów administracyjnych, „Czy przesłanki niezbędności i celowości realizacji inwestycji publicznej w kształcie przedstawionym przez inwestora, mieszczą się w zakresie oceny przez organ administracji publicznej wniosku inwestora o wydanie decyzji zezwalającej na realizację inwestycji drogowej (art. 11a specustawy), pod kątem spełniania przez ten wniosek dopuszczalności wywłaszczenia w rozumieniu art. 21 ust. 2 Konstytucji RP i art. 112 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami?”. Według Sądu, Rzecznik Praw Obywatelskich w istocie rzeczy przedstawił do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne, które dotyczy istotnego problemu konstytucyjnego, co do tego w jaki sposób ma być oceniana dopuszczalność pozbawienia własności z uwagi na cele publiczne [art. 21 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483 ze zm.)

i art. 112 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (obecnie: Dz.U. z 2023 r. poz. 344 ze zm.)) w sprawie o zezwolenie na realizację inwestycji drogowej. NSA przywołał w ww. postanowieniu stanowisko Trybunału Konstytucyjnego zawarte w uzasadnieniu cytowanego już powyżej wyroku z 16 października 2012 r., sygn. akt K 4/10, w którym Trybunał zwrócił uwagę na specyfikę spraw dotyczących budowy dróg publicznych, których budowa jest realizacją celu publicznego. Trybunał Konstytucyjny trafnie zauważył, że po pierwsze, drogi są budowane nie w interesie państwa, jednostki samorządu terytorialnego czy zarządcy drogi, lecz w interesie wszystkich członków społeczeństwa, także tych wyłączonej; po drugie, uproszczona procedura wyłączenia z mocy prawa podczas realizacji inwestycji liniowych, obejmujących wiele nieruchomości, jest metodą skuteczną; po trzecie, lokalizacja (wytyczenie) drogi niejako narzuca listę nieruchomości, które muszą być zajęte, a zatem wyłączone. Jeżeli przyjmujemy, że przebieg drogi jest wyznaczony w sposób racjonalny przez grono specjalistów z zakresu transportu, geologii, ochrony środowiska, musimy przyjąć nieuchronność zajęcia ściśle oznaczonych gruntów pod budowę drogi. Trzeba mieć na względzie liniowy charakter inwestycji drogowych, który dyktuje w sposób naturalny pewne rozstrzygnięcia, w szczególności co do wyboru nieruchomości objętych decyzją i - w następstwie jej wydania - wyłączonej. Przy założonym przebiegu drogi - z jednej strony, wybór działek, przez które ma ona przebiegać, jest bardzo ograniczony albo wręcz wybór taki nie istnieje, z drugiej strony - wypadnięcie choćby jednej z grup wyłączonej nieruchomości może unicestwić całą inwestycję.

Zamierzonego skutku nie może odnieść zarzut pana ██████████ ██████████ dotyczący naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 7, art. 8 i art. 77 k.p.a.

W tym kontekście wskazać należy na przepis art. 11c specustawy, który stanowi, że do postępowania w sprawach dotyczących wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej stosuje się przepisy k.p.a. z zastrzeżeniem przepisów specustawy, co oznacza, że przepisy k.p.a. znajdują zastosowanie tylko w takim zakresie, który nie został uregulowany przepisami specustawy. Ustawodawca przyznał zatem pierwszeństwo w stosowaniu przepisom procesowym specustawy, jako *lex specialis* wobec przepisów k.p.a. Wprawdzie zasada wynikająca z art. 7 k.p.a. wymaga uwzględnienia interesów stron, zrównoważenia interesu społecznego (publicznego) i słusznego interesu prywatnego, jednak regulacje specustawy w sposób istotny ograniczają zakres stosowania tej zasady w postępowaniu zmierzającym do wydania zezwolenia na realizację inwestycji drogowej.

Godzi się zauważyć, że naczelną zasadą postępowania administracyjnego jest zasada prawdy obiektywnej wyrażona w art. 7 k.p.a. Z zasady powyższej wynika, że organy administracji publicznej prowadzące postępowanie mają obowiązek zebrania i rozpatrzenia materiału dowodowego w taki sposób, aby ustalić stan faktyczny sprawy zgodny z rzeczywistością, a zwłaszcza mają obowiązek dokonać wszechstronnej oceny okoliczności konkretnej sprawy na podstawie analizy całego materiału dowodowego i swoje stanowisko wyrazić w uzasadnieniu podjętej decyzji (por. np. wyrok NSA w Warszawie z 17 października 2001 r., sygn. akt I SA 1110/01). Z kolei przepis art. 77 § 1 k.p.a. nakłada na organy administracji publicznej obowiązek zgromadzenia całego materiału dowodowego koniecznego

do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy. Z powołanej normy prawnej wynika między innymi, że organ administracji jest zobowiązany z urzędu przeprowadzić dowody służące ustaleniu stanu faktycznego sprawy. Natomiast zgodnie z art. 8 k.p.a., organy administracji publicznej prowadzą postępowanie w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej, kierując się zasadami proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania, a także bez uzasadnionej przyczyny nie odstępują od utrwalonej praktyki rozstrzygania spraw w takim samym stanie faktycznym i prawnym.

W ocenie organu odwoławczego, w zakresie interesu prawnego pana █████ █████, Prezydent Miasta Poznania przeprowadził kontrolowane postępowanie w sposób rzetelny, wystarczający do wydania rozstrzygnięcia, a ponadto w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji trafnie ustosunkował się do uwag i zastrzeżeń Odwołującego wniesionych w toku postępowania. Według organu II instancji uzasadnienie zaskarżonej decyzji pozwala na poznanie motywów, którymi Prezydent Miasta Poznania kierował się przy załatwianiu sprawy, a ustalenia poczynione przez organ I instancji, wskazujące na spełnienie przesłanek niezbędnych dla wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, znajdują odzwierciedlenie w aktach sprawy. Fakt, że organ nie uwzględnił żądań pana █████ █████, nie świadczy o tym, że ich nie badał.

Nietrafna jest także argumentacja w zakresie naruszenia art. 107 k.p.a. Kwestia zgodności zaskarżonej decyzji z przywołanym przepisem prawa została już omówiona w uzasadnieniu niniejszej decyzji. Na marginesie należy zauważyć, że pan █████ █████ podnosząc zarzut naruszenia art. 107 k.p.a. nie wskazał jednocześnie na czym polegać miało jego naruszenie.

Odnosząc się następnie do zarzutu podnoszonego przez pana █████ █████, że postępowanie organu I instancji obarczone jest wadą, gdyż organ ten występuje jako „iudex in causa sua” („sędzia we własnej sprawie”), wyjaśnić należy co następuje.

Z mocy art. 11a specustawy decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej dla dróg powiatowych i gminnych wydaje starosta (wykonujący zadania zlecone z zakresu administracji rządowej) na wniosek właściwego zarządcy drogi. Zarządcą dróg w odniesieniu do dróg powiatowych jest zarząd powiatu, a w odniesieniu do dróg gminnych - wójt (burmistrz, prezydent miasta). W miastach na prawach powiatu, funkcje przypisane staroście sprawuje prezydent miasta. W konsekwencji prezydent miasta staje się organem uprawnionym do wydawania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej na obszarze miasta na prawach powiatu. Ustawodawca wiedział o tym, że w przypadku czy to dróg powiatowych, czy też większości dróg w miastach na prawach powiatu będzie występowała sytuacja, w której ten sam organ zainicjuje postępowanie (jako zarządca drogi) i wyda decyzję (jako organ administracji samorządowej). Jest to więc zasada, a nie sytuacja, która mogła zdarzyć się wyjątkowo, a mimo to specustawa nie wprowadza wyłączenia prezydenta miasta na prawach powiatu w sprawach wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji drogi gminnej. Należy też zauważyć, że wykonywanie zadań publicznych, do których należy budowa dróg gminnych i powiatowych, jest zaspokajaniem zbiorowych potrzeb wspólnoty, tak więc rolę inwestora - zarządu drogi należy postrzegać jako wykonanie zadań własnych gminy, a nie interesu prawnego inwestora. Reasumując, zgodnie z przepisami specustawy

prezydent miasta na prawach powiatu pełni jednocześnie rolę wnioskodawcy, organu wydającego decyzję i przedstawiciela jednostki samorządu terytorialnego, na rzecz której następuje nabycie nieruchomości pod inwestycję. Stanowisko takie wyrażane jest w piśmiennictwie oraz utrwalone w orzecznictwie (por. wyrok NSA z 30 marca 2010 r., sygn. akt II OSK 88/10; wyrok NSA z 15 listopada 2011 r., sygn. akt II OSK 2087/11; wyrok NSA z 19 lutego 2014 r., sygn. akt II OSK 3015/13).

Wobec powyższego zarzut bezstronności, w kontekście zastosowania norm wynikających z art. 8 k.p.a., należy uznać za bezpodstawny.

Na koniec zauważyć należy, że nie wydaje się również możliwe zaprojektowanie drogi publicznej o takim przebiegu przez nieruchomości nie stanowiące własności publicznej, który nie wzbudzałby sprzeciwu przynajmniej części właścicieli tych nieruchomości. Sprzeciw taki wydaje się być oczywiście naturalnym odruchem ochrony sposobu wykonywania własności nieruchomości przez jej dotychczasowego właściciela. Jednakże rozwój urbanizacyjny skutkuje zwiększającym się ograniczeniem indywidualnych praw właścicielskich na rzecz konieczności rozwoju infrastruktury publicznej lub społecznej użyteczności w ramach społecznej funkcji prawa własności. W takich okolicznościach inwestor zawsze będzie narażony na niezadowolenie części właścicieli nieruchomości z przyjętych rozwiązań lokalizacyjnych. Zezwolenie na realizację inwestycji drogowej, zwłaszcza na obszarach zurbanizowanych (do jakich bez wątplenia zalicza się Miasto Poznań), w wielu wypadkach musi uwzględniać sprzeczne interesy, z jednej strony inwestora, a z drugiej strony osób lub podmiotów których prawa lub interesy mogą być przez to zezwolenie zagrożone lub naruszone w związku z realizacją takiej inwestycji. Granice tych praw i interesów określają przepisy ustawy - Prawo budowlane oraz innych aktów prawnych. Poza tymi granicami, a zatem poza ochroną prawną wynikającą z norm prawa pozytywnego, pozostają natomiast protesty wyrażające zapatrywania Odwołujących, a także ich oczekiwania, postulaty i życzenia co do określonej polityki inwestycyjnej, czy rowerowej. Nieuwzględnienie ich nie może stanowić podstawy kwestionowania legalności zezwolenia na realizację inwestycji drogowej.

Przyjmuje się, że ostatecznie o dopuszczalności zaakceptowania w zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej określonych rozwiązań decydują literalnie przepisy prawa, zwłaszcza prawa administracyjnego materialnego. Jeżeli więc zezwolenie ma uszanować wymagania dotyczące ochrony "uzasadnionych" interesów osób trzecich (art. 11f ust. 1 pkt 4 specustawy), to należy przyjąć, że owe osoby trzecie mogą skutecznie inwestycję drogową zablokować (zażądać odmowy wydania zezwolenia), jeżeli powołałyby się na konkretne, identyfikowalne naruszenia prawa, które inwestycja spowoduje. Odwołujący takich okoliczności nie wskazali.

Jak szeroko podkreśla się w orzecznictwie sądowoadministracyjnym, podjęcie przez organ rozstrzygnięcia odmiennego od oczekiwanego przez stronę skarżącą w sytuacji, gdy organ prawidłowo zebrał materiał dowodowy, a ocena tego materiału jest logiczna, nie przekroczył zasady swobodnej oceny dowodów, oraz wskazał prawidłową podstawę prawną, nie oznacza

niezgodności zaskarżonej decyzji z prawem. Okoliczność, że strona nie została przekonana co do przyjętego w sprawie rozstrzygnięcia, nie oznacza naruszenia zasady przekonywania. Strona ma bowiem prawo do własnego subiektywnego przekonania o zasadności jej zarzutów, zaś przekonanie to nie musi mieć odzwierciedlenia w obowiązujących przepisach prawnych i ich wykładni (por. wyrok WSA w Łodzi z 29 kwietnia 2009 r., sygn. akt I SA/Łd 1329/08).

Podsumowując, po przeprowadzonym postępowaniu odwoławczym organ II instancji ostatecznie uznał, że przebieg planowanej inwestycji i przyjęte rozwiązania są zgodne z przepisami prawa powszechnie obowiązującego. Organ uznał racje przemawiające za ustaloną lokalizacją, które przedstawił inwestor w załączonej do wniosku dokumentacji. Stwierdzić należy także, że zarówno wniosek inwestora, postępowanie przeprowadzone przez organ I instancji, jak i zaskarżona decyzja - poza uchybieniami omówionymi i skorygowanymi w niniejszej decyzji - nie naruszają prawa, w związku z czym Wojewoda Wielkopolski nie jest władny do wydania negatywnego rozstrzygnięcia w sprawie. Jednocześnie należy stwierdzić, że zarzuty Odwoływających, nie zasługują na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie

Niniejsza decyzja jest ostateczna w toku instancji. Niniejsza decyzja jest zaskarżalna do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu, przy ul. Ratajczaka 10/12, 61-815 Poznań, za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji skarżącemu. Od skargi pobiera się wpis stały w wysokości 500 zł (w trybie wznowienia postępowania 200 zł), zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535). Strony mają możliwość ubiegania się o zwolnienie od kosztów albo przyznanie pomocy prawnej.

Skarga powinna czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, o których mowa w ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 1634 ze zm.), a ponadto zawierać:

- 1) wskazanie zaskarżonej decyzji, postanowienia, innego aktu lub czynności;
- 2) oznaczenie organu, którego działania, bezczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania skarga dotyczy;
- 3) określenie naruszenia prawa lub interesu prawnego.

z up. Wojewody Wielkopolskiego

Marcin Karpiński
Zastępca Dyrektora
Wydziału Infrastruktury i Rolnictwa

Załączniki:

- 1) Mapa z zaznaczonymi liniami rozgraniczającymi teren pn. „Mapa w skali co najmniej 1:5000 przedstawiająca proponowany przebieg drogi, z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych oraz istniejące uzbrojenie terenu” (rys. nr 1),
- 2) Strona tytułowa tomu I projektu budowlanego: „Projekt zagospodarowania terenu / Projekt architektoniczno-budowlany. Projekt drogowy”,
- 3) Fragmenty części pn. „Dokumenty” (str. 15a.÷15c. tomu I projektu budowlanego: „Projekt zagospodarowania terenu / Projekt architektoniczno-budowlany. Projekt drogowy”),
- 4) Część opisowa projektu zagospodarowania terenu (str. 16a.÷19a. tomu I projektu budowlanego: „Projekt zagospodarowania terenu / Projekt architektoniczno-budowlany. Projekt drogowy”),
- 5) Rys. nr 02 Plan zagospodarowania terenu (tom I projektu budowlanego: „Projekt zagospodarowania terenu / Projekt architektoniczno-budowlany. Projekt drogowy”),
- 6) Rys. nr 03.2 Przekroje podłużne (tom I projektu budowlanego: „Projekt zagospodarowania terenu / Projekt architektoniczno-budowlany. Projekt drogowy”),
- 7) Okładka wspólnie opracowanych elementów projektu budowlanego,
- 8) Strona tytułowa załączników do projektu budowlanego.

Otrzymują:

- 1) Prezydent Miasta Poznania (1 egz. wraz z 1 kompletem załączników),
- 2) Pan Julian Kaluba, jako pełnomocnik substytucyjny zarządcy drogi (2 egz. wraz z 1 kompletem załączników),
- 3) Pan ██████████ ██████████ (1 egz. bez załączników),
- 4) Pan ██████████ ██████████ (1 egz. bez załączników),
- 5) Aa (1 egz. wraz z 1 kompletem załączników).

Do wiadomości:

- 1) Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego dla Miasta Poznania (1 egz. wraz z 1 kompletem załączników),
- 2) ZGIKM GEOPOZ (ePUAP - bez załączników).

Sprawę prowadzą:

starszy specjalista Patryk Stojanowicz,
tel. 61 854 1081, e-mail: pstojanowicz@poznan.uw.gov.pl;
starszy specjalista Katarzyna Plesińska-Wasik,
tel. 61 854 1467, e-mail: kwasik@poznan.uw.gov.pl.

W treści niniejszej decyzji „wyczerpiono” informacje, które zostały wyłączone z obowiązku publikacji na podstawie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. (RODO).

Autor wyłączenia danych: Patryk Stojanowicz